

Europeiska unionens officiella tidning

L 94

Svensk utgåva

Lagstiftning

femtiofemte årgången

30 mars 2012

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 258/2012 av den 14 mars 2012 om genomförande av artikel 10 i FN:s protokoll om olaglig tillverkning av och handel med eldvapen, delar till eldvapen och ammunition, bifogat till Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (FN:s protokoll om skjutvapen), och om införande av exporttillstånd, import- och transiteringsåtgärder för skjutvapen, delar till skjutvapen och ammunition 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 259/2012 av den 14 mars 2012 om ändring av förordning (EG) nr 648/2004 vad gäller användningen av fosfater och andra fosforföreningar i tvättmedel och maskindiskmedel för konsumentbruk ⁽¹⁾ 16
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 ⁽¹⁾ 22
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 261/2012 av den 14 mars 2012 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller avtalsvillkor inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter 38

Rättelser

- ★ Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet (EUT L 65 av den 11.3.2011) 49

Pris: 4 EUR

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 258/2012

av den 14 mars 2012

om genomförande av artikel 10 i FN:s protokoll om olaglig tillverkning av och handel med eldvapen, delar till eldvapen och ammunition, bifogat till Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (FN:s protokoll om skjutvapen), och om införande av exporttillstånd, import- och transiteringsåtgärder för skjutvapen, delar till skjutvapen och ammunition

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 207,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

(1) I enlighet med rådets beslut 2001/748/EG av den 16 oktober 2001 om undertecknande på Europeiska gemenskapens vägnar av FN:s protokoll om olaglig tillverkning av och handel med eldvapen, delar till eldvapen och ammunition, bifogat till Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet ⁽²⁾ undertecknade kommissionen på gemenskapens vägnar nämnda protokoll (nedan kallat *FN:s protokoll om skjutvapen*) den 16 januari 2002.

(2) FN:s protokoll om skjutvapen, som har till syfte att främja, underlätta och stärka samarbetet mellan parterna i avtalet för att förebygga, bekämpa och utrota olaglig tillverkning av och handel med skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, trädde i kraft den 3 juli 2005.

(3) För att göra det lättare att spåra skjutvapen och effektivt bekämpa olaglig handel med skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition är det nödvändigt att förbättra informationsutbytet mellan medlemsstaterna, i synnerhet genom att använda befintliga kommunikationskanaler bättre.

(4) Personuppgifter ska behandlas i enlighet med bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽³⁾ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter ⁽⁴⁾.

(5) I sitt meddelande av den 18 juli 2005 om åtgärder för att öka säkerheten i fråga om sprängämnen, detonatorer, skjutvapen och utrustning för bombtillverkning ⁽⁵⁾ klargjorde kommissionen sin avsikt att genomföra artikel 10 i FN:s protokoll om skjutvapen som en del av de åtgärder som måste vidtas för att unionen ska kunna ingå protokollet.

(6) Enligt FN:s protokoll om skjutvapen ska parterna införa eller förbättra administrativa förfaranden eller system för att utöva effektiv kontroll över tillverkningen, märkningen, importen och exporten av skjutvapen.

⁽³⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽⁴⁾ EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽⁵⁾ KOM(2005) 329. I meddelandet klargjordes även att de tekniska ändringarna till direktiv 91/477/EEG syftade till att införa de tillämpliga bestämmelser som krävs enligt FN:s protokoll beträffande de överföringar av skjutvapen inom gemenskapen som omfattas av direktivet, slutligt ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/51/EG (EUT L 179, 8.7.2008, s. 5).

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 oktober 2011 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 8 mars 2012.

⁽²⁾ EUT L 280, 24.10.2001, s. 5.

- (7) För att efterleva FN:s protokoll om skjutvapen måste också olaglig tillverkning av eller handel med skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition fastställas som brott och åtgärder måste vidtas för att kunna beslagta varor som tillverkats eller som det handlats med på detta sätt.
- (8) Denna förordning bör inte tillämpas på skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition som är särskilt avsedda för militära ändamål. Åtgärderna i artikel 10 i FN:s protokoll om skjutvapen bör anpassas så att förenklade förfaranden införs för skjutvapen för civilt bruk. Följaktligen bör vissa lättnader när det gäller tillstånd för flera transporter, transiteringsåtgärder och temporär export för lagliga ändamål säkerställas.
- (9) Denna förordning påverkar inte tillämpningen av artikel 346 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt, i vilken det hänvisas till medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen, och denna förordning har inte heller någon inverkan på Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/43/EG av den 6 maj 2009 om förenkling av villkoren för överföring av försvarsrelaterade produkter inom gemenskapen⁽¹⁾ eller på rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen⁽²⁾. Vidare är inte FN:s protokoll om skjutvapen, och följaktligen inte heller denna förordning, tillämpliga på bilaterala statliga transaktioner eller statliga överföringar i fall där tillämpning av protokollet skulle begränsa rätten för en part i protokollet att vidta åtgärder i den nationella säkerhetens intresse, i överensstämmelse med FN:s stadga.
- (10) I direktiv 91/477/EEG behandlas överföringar av skjutvapen för civilt bruk inom unionens territorium, medan denna förordning är inriktad på åtgärder rörande export från unionens tullområde till eller genom tredjeländer.
- (11) Skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition som importerats från tredjeländer omfattas av unionsrätten och särskilt av kraven i direktiv 91/477/EEG.
- (12) Enhetligheten bör säkerställas med tanke på gällande bestämmelser om registerföring i unionsrätten.
- (13) För att säkerställa en korrekt tillämpning av denna förordning bör medlemsstaterna vidta åtgärder som ger de behöriga myndigheterna nödvändiga befogenheter.
- (14) I syfte att upprätthålla förteckningen över skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition för vilka tillstånd krävs enligt denna förordning, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt delegeras till kommissionen med avseende på att anpassa bilaga I till denna förordning till bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan⁽³⁾ och till bilaga I till direktiv 91/477/EEG. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (15) Unionen har antagit en samling tullbestämmelser som återfinns i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen⁽⁴⁾ och dess tillämpningsföreskrifter enligt kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93⁽⁵⁾. Hänsyn bör också tas till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 av den 23 april 2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex)⁽⁶⁾, vars bestämmelser ska tillämpas i olika faser enligt artikel 188 i kodexen. Ingenting i denna förordning inskränker eventuella bemyndiganden som har beviljats i kraft av och i enlighet med gemenskapens tullkodex och dess tillämpningsföreskrifter.
- (16) Medlemsstaterna bör fastställa regler om de sanktioner som kan tillämpas vid överträdelse av denna förordning och säkerställa att de genomförs. Dessa sanktioner bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (17) Denna förordning påverkar inte tillämpningen av unionens ordning för kontroll av export, överföring, förmedling och transitering av produkter med dubbla användningsområden som fastställts i rådets förordning (EG) nr 428/2009⁽⁷⁾.
- (18) Denna förordning är förenlig med övriga relevanta bestämmelser om skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition för militär användning, säkerhetsstrategier, olaglig handel med handeldvapen och lätta vapen och export av militär teknik, däribland rådets gemensamma ståndpunkt 2008/944/Gusp av den 8 december 2008 om fastställande av gemensamma regler för kontrollen av export av militär teknik och krigsmateriel⁽⁸⁾.

(1) EUT L 146, 10.6.2009, s. 1.

(2) EGT L 256, 13.9.1991, s. 51.

(3) EGT L 256, 7.9.1987, s. 1.

(4) EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.

(5) EGT L 253, 11.10.1993, s. 1.

(6) EUT L 145, 4.6.2008, s. 1.

(7) EUT L 134, 29.5.2009, s. 1.

(8) EUT L 335, 13.12.2008, s. 99.

- (19) Kommissionen och medlemsstaterna bör underrätta varandra om de åtgärder som vidtas enligt denna förordning och om andra relevanta uppgifter med anknytning till denna förordning som de förfogar över.
- (20) Denna förordning hindrar inte medlemsstaterna från att tillämpa sina konstitutionella bestämmelser om allmänhetens tillgång till officiella handlingar, med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar ⁽¹⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, DEFINITIONER OCH RÄCKVIDD

Artikel 1

I denna förordning fastställs regler för exporttillstånd samt för import- och transiteringsåtgärder för skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, i syfte att genomföra artikel 10 i Förenta Nationernas protokoll mot olaglig tillverkning av och handel med eldvapen, delar till eldvapen och ammunition, fogat till Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet (FN:s protokoll om skjutvapen).

Artikel 2

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. skjutvapen: varje bärbart vapen med pipa som avfyra, är avsett att avfyra, eller kan omvandlas till att avfyra, ett skott, en kula eller en projektil med hjälp av ett antändbart drivämne enligt bilaga I.

Ett föremål anses kunna omvandlas till att avfyra ett skott, en kula eller en projektil med hjälp av ett antändbart drivämne om

— det liknar ett skjutvapen, och

— det på grund av sin konstruktion eller sina material-egenskaper kan omvandlas på detta sätt.

2. delar: varje komponent eller ersättningskomponent enligt bilaga I som har utformats särskilt för ett skjutvapen och som är nödvändig för dess funktion, inbegripet pipa, stomme eller låda, glidskena eller cylinder, slutstycke samt varje anordning som formgivits eller anpassats för att dämpa det ljud som uppkommer då ett skjutvapen avfyras.
3. väsentliga delar: slutstycket, patronläget och pipan till ett skjutvapen, vilka som separata delar tillhör samma kategori som det skjutvapen på vilket de är monterade eller är tänkta att vara monterade på.

4. ammunition: alla patroner eller delar av patroner, inklusive patronhylsor, tändladdningar, drivladdningar, kulor och projektiler som används i skjutvapen enligt bilaga I, förutsatt att dessa delar själva omfattas av krav på tillstånd i den berörda medlemsstaten.
5. skjutvapen som har gjorts obrukbara: föremål som i övrigt motsvarar definitionen av skjutvapen som har gjorts definitivt obrukbara genom åtgärder som medför att skjutvapnets samtliga väsentliga delar gjorts definitivt oanvändbara och omöjliga att avlägsna, ersätta eller ändra med tanke på eventuell återanvändning.

Medlemsstaterna ska låta en behörig myndighet kontrollera dessa åtgärder för att göra skjutvapen obrukbara. Medlemsstaterna ska föreskriva att det i samband med den kontrollen utfärdas ett intyg eller en annan handling där det intygas att skjutvapnet är obrukbart eller att vapnet förses med en väl synlig märkning i det syftet.

6. export:
 - a) ett exportförfarande enligt artikel 161 i förordning (EEG) nr 2913/92,
 - b) återexport i den mening som avses i artikel 182 i förordning (EEG) nr 2913/92, med undantag av varor som förflyttas inom ramen för förfarandet för extern transitering enligt artikel 91 i den förordningen, där inga formaliteter för återexport enligt artikel 182.2 i den förordningen har fullgjorts.
 7. person: en fysisk eller juridisk person eller en sammanslutning av personer som tillerkänns rättskapacitet utan att vara juridiska personer, om det är möjligt enligt gällande regler.
 8. exportör: varje person som är etablerad i unionen och som upprättar en exportdeklaration eller på vars vägnar en sådan upprättas, dvs. den person som vid tidpunkten för deklarationens godkännande har ett avtal med försändelsemottagaren i tredjeland och som har befogenhet att besluta om att föra ut varan ur unionens tullområde. Om inget exportavtal har ingåtts eller om kontraktssinnehavaren inte agerar för egen räkning ska den person som har befogenhet att besluta om att föra ut varan ur unionens tullområde anses vara exportör.
- När förfoganderätten över skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition tillkommer en person som är etablerad utanför unionen enligt det avtal på vilket exporten grundas, ska den avtalslutande part som är etablerad i unionen anses vara exportör.
9. unionens tullområde: de områden som avses i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2913/92.

⁽¹⁾ EGT L 145, 31.5.2001, s. 43.

10. exportdeklaration: den handling genom vilken en person i föreskriven form och på föreskrivet sätt begär att få hänföra skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition till ett exportförfarande.
11. temporär export: utförsel från unionens tullområde av skjutvapen avsedda för återimport inom en period som inte överstiger 24 månader.
12. transitering: transport av varor från unionens tullområde, genom ett eller flera tredjeländers territorium med slutdestination i ett annat tredjeland.
13. omlastning: transitering där varorna fysiskt lastas av införseltransportmedlet och därefter lastas om för återexport, i allmänhet på ett annat transportmedel.
14. exporttillstånd:
- ett enda tillstånd eller en enda licens som beviljas en viss exportör för en transport av ett eller flera skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition till en bestämd slutlig mottagare eller försändelsemottagare i ett tredjeland, eller
 - exporttillstånd för flera transporter eller licens som beviljas en viss exportör för flera transporter av ett eller flera skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition till en bestämd slutlig mottagare eller försändelsemottagare i ett tredjeland, eller
 - ett globalt tillstånd eller en global licens som beviljas en viss exportör för flera transporter av ett eller flera skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition till flera bestämda slutliga mottagare eller försändelsemottagare i ett eller flera tredjeländer.
15. olaglig handel:
- import, export, försäljning, leverans, transport eller överföring av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition från eller via en medlemsstats territorium till ett tredjelands territorium, om något av följande är tillämpligt:
- Den berörda medlemsstaten tillåter inte det i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.
 - Skjutvapnen är inte märkta i enlighet med artikel 4.1 och 4.2 i direktiv 91/477/EEG.
 - De importerade skjutvapnen har inte vid tiden för införseln försetts med åtminstone en enkel märkning, varigenom det första importlandet inom Europeiska unionen kan identifieras, eller, om skjutvapnen saknar en sådan märkning, en unik märkning genom vilken de importerade skjutvapnen kan identifieras.
16. spårning: en systematisk utredning av hur skjutvapen och i förekommande fall delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition går från tillverkare till köpare, i syfte att hjälpa medlemsstaternas behöriga myndigheter att upptäcka, utreda och analysera olaglig tillverkning och olaglig handel.

Artikel 3

1. Denna förordning ska inte tillämpas på följande:

- Bilaterala statliga transaktioner eller statliga överföringar.
- Skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, särskilt utformade för militär användning, och under alla omständigheter, helautomatiska skjutvapen.
- Skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, avsedda för de väpnade styrkorna, polisen eller de offentliga myndigheterna i medlemsstaterna.
- Samlare och organ som ägnar sig åt kulturella och historiska aspekter av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition och som erkänts som sådana med avseende på tillämpningen av denna förordning av den medlemsstat på vars territorium de är etablerade, förutsatt att spårningsåtgärder har säkerställts.
- Skjutvapen som har gjorts obrukbara.
- Antika skjutvapen och replikvapen till dessa definierade i enlighet med nationell lagstiftning, förutsatt att antika skjutvapen inte inbegriper skjutvapen som tillverkats efter 1899.

2. Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av förordning (EEG) nr 2913/92 (gemenskapens tullkodex), förordning (EEG) nr 2454/93 (tillämpningsföreskrifterna för gemenskapens tullkodex), förordning (EG) nr 450/2008 (moderniserade tullkodexen) och ordningen för kontroll av export, överföring, förmedling och transitering av produkter med dubbla användningsområden som fastställts i förordning (EG) nr 428/2009 (förordningen om produkter med dubbla användningsområden).

KAPITEL II

EXPORTTILLSTÅND, FÖRFARANDE OCH KONTROLLER SAMT IMPORT- OCH TRANSITERINGSÅTGÄRDER

Artikel 4

1. Ett exporttillstånd som har upprättats i enlighet med det formulär som anges i bilaga II ska krävas för export av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition som förtecknas i bilaga I. Sådant exporttillstånd ska beviljas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där exportören är etablerad och ska utfärdas skriftligt eller på elektronisk väg.

2. Om export av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition kräver ett exporttillstånd enligt denna förordning och den exporten också omfattas av krav på tillstånd i enlighet med gemensam ståndpunkt 2008/944/Gusp, får medlemsstaterna tillämpa ett enda förfarande för att fullgöra sina skyldigheter enligt denna förordning och den gemensamma ståndpunkten.

3. Om skjutvapnen, delarna och de väsentliga delarna till skjutvapnen och ammunition, befinner sig i en eller flera andra medlemsstater än den där ansökan om exporttillstånd har lämnats in, ska detta anges i den ansökan. De behöriga myndigheterna i den medlemsstat där ansökan om exporttillstånd har lämnats in ska omedelbart samråda med de behöriga myndigheterna i den eller de berörda medlemsstaterna och förse dem med relevant information. Den eller de medlemsstater som konsulteras ska inom 10 arbetsdagar framföra eventuella invändningar mot beviljandet av ett sådant tillstånd, vilka ska vara bindande för den medlemsstat där ansökan har lämnats in.

Artikel 5

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 6 för att ändra bilaga I på grundval av ändringarna av bilaga I till förordning (EEG) nr 2658/87 och på grundval av ändringarna av bilaga I till direktiv 91/477/EEG.

Artikel 6

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 5 ska ges till kommissionen på obestämd tid.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 5 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 5 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 7

1. Innan en medlemsstat utfärdar ett exporttillstånd för skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen, och ammunition ska den berörda medlemsstaten kontrollera att

a) det importerande tredjelandet har gett sitt tillstånd till den berörda importen, och

b) eventuella tredjeländer som är transitländer före transporten skriftligen har meddelat att de inte har några invändningar mot transiteringen. Denna bestämmelse gäller inte för

— transporter luft- eller sjövägen och transporter via hamnar eller flygplatser i tredjeländer, förutsatt att omlastning eller byte av transportmedel inte äger rum,

— temporär export för kontrollerbara lagliga ändamål, vilket inbegriper jakt, tävlingsskytte, bedömning, utställningar utan försäljning och reparation.

2. Medlemsstaterna får besluta att om inga invändningar mot transiteringen inkommit inom 20 arbetsdagar från den dag då exportören ingivit sin skriftliga ansökan om godkännande av transiteringen ska det berörda tredjeland som är transitland inte anses ha några invändningar mot transiteringen.

3. Exportören ska tillhandahålla den berörda myndighet i medlemsstaten som är ansvarig för utfärdandet av exporttillståndet de nödvändiga handlingar som visar att det importerande tredjelandet har gett sitt tillstånd till importen och att det tredjeland som är transitland inte haft några invändningar mot transiteringen.

4. Medlemsstaterna ska handlägga ansökningar om exporttillstånd inom en period som fastställs genom nationell rätt eller praxis, som inte får vara längre än 60 arbetsdagar från det datum då alla de uppgifter som krävs har lämnats till de behöriga myndigheterna. Under exceptionella omständigheter och av vederbörligen motiverade skäl får den perioden förlängas till 90 arbetsdagar.

5. Giltighetstiden för ett exporttillstånd får inte överstiga giltighetstiden för importtillståndet. Om importtillståndet inte anger en giltighetstid ska giltighetstiden för ett exporttillstånd, utom under exceptionella omständigheter och av vederbörligen motiverade skäl, vara minst nio månader.

6. Medlemsstaterna får besluta att använda elektroniska dokument för handläggningen av ansökningar om exporttillstånd.

Artikel 8

1. För spåringsändamål ska exporttillståndet och importlicensen eller importtillståndet som utfärdats av det importerande tredjelandet och de åtföljande handlingarna sammantaget innehålla uppgifter om bland annat följande:

a) Utfärdandedag och sista giltighetsdag.

- b) Plats för utfärdande.
 - c) Exportland.
 - d) Importland.
 - e) I förekommande fall, tredjeland eller tredjeländer som är transitländer.
 - f) Försändelsemottagare.
 - g) Slutlig mottagare, om denne är känd vid tidpunkten för avsändandet.
 - h) Uppgifter som möjliggör identifiering av skjutvapnen, delarna och de väsentliga delarna till skjutvapnen och ammunitionen, en redogörelse för mängderna och den märkning som anbringats på skjutvapnen senast före transporten.
2. De uppgifter som avses i punkt 1 ska, om de ingår i importlicensen eller importtillståndet, före transporten lämnas av exportören till de tredjeländer som är transitländer.

Artikel 9

1. Förenklade förfaranden för temporär export eller återexport av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition ska tillämpas enligt följande:

- a) Inget exporttillstånd ska krävas för
 - i) temporär export som utförs av jägare eller tävlingsskyttar som en del av deras medförda personliga tillhörigheter, under en resa till ett tredjeland, förutsatt att de inför behöriga myndigheter styrker skälen för resan, lämpligen genom uppvisande av en inbjudan eller ett annat bevis på sin jakt- eller tävlingsskytteutövning i det tredjeland som är destinationsland, av
 - ett eller flera skjutvapen,
 - väsentliga delar, om de är märkta, samt delar till skjutvapnen,
 - tillhörande ammunition, begränsat till högst 800 skott för jägare och högst 1 200 skott för tävlingsskyttar,
 - ii) återexport som utförs av jägare eller tävlingsskyttar som en del av deras medförda personliga tillhörigheter efter tillfällig införsel för jakt- eller tävlingsskytteutövning, förutsatt att skjutvapnen fortfarande tillhör en person som är etablerad utanför unionens tullområde och att de återexporteras till den personen.
- b) Jägare och tävlingsskyttar ska, när de lämnar unionens tullområde via en annan medlemsstat än den medlemsstat där de är bosatta, för behöriga myndigheter visa upp det euro-

peiska skjutvapenpasset enligt artiklarna 1 och 12 i direktiv 91/477/EEG. Vid lufttransport ska det europeiska skjutvapenpasset visas upp för de behöriga myndigheterna där de relevanta varorna lämnas över till lufttrafikföretaget för transport ut ur unionens tullområde.

Jägare och tävlingsskyttar får, när de lämnar unionens tullområde via den medlemsstat där de är bosatta, i stället för ett europeiskt skjutvapenpass välja att visa upp en annan handling som betraktas som giltig för detta ändamål av de berörda myndigheterna i den medlemsstaten.

- c) De behöriga myndigheterna i en medlemsstat ska, för en period som inte överstiger tio dagar, avbryta förfarandet för export från eller, vid behov, på annat sätt förhindra att skjutvapen, delar eller väsentliga delar till skjutvapen och ammunition lämnar unionens tullområde via den medlemsstaten, om de har anledning att misstänka att de skäl som anförs av jägare eller tävlingsskyttar inte är förenliga med de relevanta aspekter och förpliktelser som fastställs i artikel 10. Under exceptionella omständigheter och av vederbörligen motiverade skäl får den tidsperiod som avses i detta led förlängas till 30 dagar.

2. Medlemsstaterna ska i enlighet med nationell rätt införa förenklade förfaranden för

- a) återexport av skjutvapen efter temporär införsel för bedömning eller utställning utan försäljning, eller i enlighet med förfarandet för aktiv förädling för reparation, förutsatt att skjutvapnen fortfarande tillhör en person som är etablerad utanför unionens tullområde och att de återexporteras till den personen,
- b) återexport av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen, och ammunition i tillfällig förvaring från den tidpunkt då de förs in i unionens tullområde fram till utförseln,
- c) temporär export av skjutvapen för bedömning och reparation samt utställning utan försäljning, förutsatt att exportören styrker sitt lagliga innehav av dessa skjutvapen och exporterar dem i enlighet med förfarandet för passiv förädling eller tullförfarandet för temporär export.

Artikel 10

1. Vid beslut om beviljande av exporttillstånd enligt denna förordning ska medlemsstaterna vid behov beakta alla relevanta aspekter, inbegripet

- a) sina förpliktelser och åtaganden i egenskap av part i de relevanta internationella överenskommelserna om exportkontroll eller genom relevanta internationella fördrag,
- b) nationella utrikes- och säkerhetspolitiska aspekter, inbegripet de som täcks av gemensam ståndpunkt 2008/944/Gusp,
- c) aspekter rörande den avsedda slutanvändningen, försändelsemottagaren, den bestämda slutliga mottagaren och risken för omdirigering.

2. När medlemsstaterna bedömer en ansökan om exporttillstånd ska de utöver de relevanta aspekterna i punkt 1 även beakta huruvida exportören tillämpar proportionella och tillräckliga åtgärder och förfaranden i syfte att se till att bestämmelserna och målen i denna förordning och de krav och villkor som gäller för tillståndet iakttas.

När beslut fattas om huruvida ett exporttillstånd enligt denna förordning ska beviljas, ska medlemsstaterna respektera sina förpliktelser såvitt avser de sanktioner som införts genom beslut som antagits av rådet eller ett beslut av Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE) eller genom en bindande resolution av Förenta nationernas säkerhetsråd, särskilt rörande vapenembargon.

Artikel 11

1. Medlemsstaterna ska

- a) vägra att bevilja exporttillstånd om sökanden har blivit dömd för brott som anges i artikel 2.2 i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna ⁽¹⁾ eller någon annan gärning under förutsättning att denna utgör ett brott där maximistraffet är frihetsberövande i minst fyra år eller ett strängare straff,
- b) upphäva, tillfälligt upphäva, ändra eller återkalla ett exporttillstånd om villkoren för beviljande inte, eller inte längre, är uppfyllda.

Denna punkt påverkar inte tillämpningen av strängare regler enligt nationell lagstiftning.

2. När medlemsstaterna avslår, upphäver, tillfälligt upphäver, ändrar eller återkallar ett exporttillstånd ska de underrätta de övriga medlemsstaternas behöriga myndigheter om detta och lämna den relevanta informationen till dem. Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat tillfälligt har upphävt ett exporttillstånd ska deras slutliga bedömning meddelas de övriga medlemsstaterna när perioden för det tillfälliga upphävandet löper ut.

3. Innan de behöriga myndigheterna i en medlemsstat beviljar ett exporttillstånd enligt denna förordning ska de beakta alla beslut om avslag som fattats enligt denna förordning och som de har underrättats om, för att kunna avgöra om ett tillstånd har avslagits av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat eller i andra medlemsstater för en i allt väsentligt identisk transaktion (avseende en vara med i allt väsentligt identiska parametrar eller tekniska egenskaper i fråga om samma importör eller försändelsemottagare).

De får först samråda med de behöriga myndigheterna i den medlemsstat eller de medlemsstater som utfärdade dessa avslag, upphävanden, tillfälliga upphävanden, ändringar eller återkallanden enligt punkterna 1 och 2. Om den behöriga myndigheten i medlemsstaten efter dessa samråd beslutar att bevilja ett till-

stånd, ska den meddela de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna och lämna alla relevanta uppgifter för att förklara beslutet.

4. All information som lämnas i enlighet med bestämmelserna i denna artikel ska överensstämma med bestämmelserna i artikel 19.2 om informationens konfidentiella karaktär.

Artikel 12

I enlighet med sin gällande nationella rätt eller praxis ska medlemsstaterna i minst 20 år bevara alla de uppgifter rörande skjutvapen, och om det är lämpligt och genomförbart, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, som är nödvändiga för att spåra och identifiera dessa skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, och för att förebygga och upptäcka olaglig handel med dessa. Den informationen ska inkludera plats och dag för utfärdande och sista giltighetsdag för exporttillståndet, exportlandet, importlandet, i förekommande fall det tredjeland som är transitland, försändelsemottagaren, den slutliga mottagaren, om denne är känd vid tidpunkten för exporten, och en beskrivning av varorna, en redogörelse för mängderna och den märkning som anbringats på varorna.

Denna artikel ska inte tillämpas på export som avses i artikel 9.

Artikel 13

1. Medlemsstaterna ska vid misstanke begära att det importerande tredjelandet bekräftar mottagandet av transporten av skjutvapen, delar eller väsentliga delar till skjutvapen och ammunition.

2. Medlemsstaterna ska på begäran av ett exporterande tredjeland som är part i FN:s vapenprotokoll vid tidpunkten för exporten bekräfta mottagandet inom unionens tullområde av transporten av skjutvapen, delar eller väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, vilket i princip ska säkerställas genom uppvisande av de relevanta tullhandlingarna för import.

3. Medlemsstaterna ska följa punkterna 1 och 2 i enlighet med deras gällande nationella rätt eller praxis. Särskilt när det gäller export får medlemsstatens behöriga myndighet besluta att antingen vända sig till exportören eller ta kontakt direkt med det importerande tredjelandet.

Artikel 14

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att deras tillståndsförfaranden är säkra och att importtillståndets äkthet kan kontrolleras eller valideras.

Kontroll och validering får i förekommande fall säkerställas via diplomatiska kanaler.

Artikel 15

För att säkerställa en korrekt tillämpning av denna förordning ska medlemsstaterna vidta nödvändiga och proportionella åtgärder för att göra det möjligt för dess behöriga myndigheter att

⁽¹⁾ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

- a) inhämta upplysningar om varje order eller transaktion som inbegriper skjutvapen, delar eller väsentliga delar till skjutvapen och ammunition, och
- b) fastställa att exportkontrollåtgärderna tillämpas korrekt, vilket särskilt får inbegripa rätt till tillträde till lokaler som tillhör personer som berörs av en exporttransaktion.

Artikel 16

Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om sanktioner vid överträdelse av denna förordning och de ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de genomförs. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

KAPITEL III

TULLFORMALITETER

Artikel 17

1. Vid fullgörandet av tullformaliteter för export av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition vid exporttullkontoret ska exportören framlägga bevis för att nödvändigt exporttillstånd har erhållits.

2. Exportören får anmodas att tillhandahålla en översättning till ett officiellt språk i den medlemsstat där exportdeklarationen uppvisas av varje dokument som framläggs som bevis.

3. Medlemsstaterna ska även, utan att det påverkar befogenheter som de tilldelats enligt förordning (EEG) nr 2913/92, för en period som inte överstiger tio dagar avbryta förfarandet för export från sina territorier eller, vid behov, på annat sätt förhindra att skjutvapen, delar eller väsentliga delar till skjutvapen och ammunition som omfattas av ett giltigt exporttillstånd lämnar unionens tullområde via deras territorium, om de har anledning att misstänka att

- a) relevanta uppgifter inte beaktades när tillståndet beviljades, eller
- b) omständigheterna har ändrats väsentligt sedan tillståndet beviljades.

Under exceptionella omständigheter och av vederbörligen styrkta skäl får den perioden förlängas till 30 dagar.

4. När det gäller den period eller förlängda period som avses i punkt 3 ska medlemsstaterna antingen frigöra skjutvapnen, delarna eller de väsentliga delarna till skjutvapnen och ammunition eller vidta åtgärder i enlighet med artikel 11.1 b.

Artikel 18

1. Medlemsstaterna får besluta att tullformaliteter för export av skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition endast får fullgöras vid tullkontor som bemyndigats för detta ändamål.

2. De medlemsstater som utnyttjar det alternativ som anges i punkt 1 ska underrätta kommissionen om de tullkontor som i vederbörlig ordning bemyndigats eller om senare ändringar angående detta. Kommissionen ska offentliggöra och årligen uppdatera den informationen i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*.

KAPITEL IV

ADMINISTRATIVT SAMARBETE

Artikel 19

1. Medlemsstaterna ska i samarbete med kommissionen och i enlighet med artikel 21.2 vidta alla lämpliga åtgärder för att upprätta ett direkt samarbete och informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna, i syfte att öka effektiviteten av de åtgärder som fastställs i denna förordning. Denna information får omfatta

- a) uppgifter om exportörer vars ansökan om tillstånd har avslagits eller exportörer som omfattas av beslut av medlemsstaterna i enlighet med artikel 11,
- b) uppgifter om försändelsemottagare eller andra aktörer som deltar i misstänkt verksamhet och, om sådana uppgifter är tillgängliga, om transportvägar.

2. Rådets förordning (EG) nr 515/97⁽¹⁾ om ömsesidigt bistånd, särskilt bestämmelserna om uppgifters konfidentiella karaktär, ska i tillämpliga delar gälla beträffande åtgärder enligt denna artikel utan att det påverkar tillämpningen av artikel 20 i den här förordningen.

KAPITEL V

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 20

1. En samordningsgrupp för frågor rörande export av skjutvapen (nedan kallad *samordningsgruppen*), med en företrädare för kommissionen som ordförande, ska inrättas. Varje medlemsstat ska utse en företrädare till denna.

Samordningsgruppen ska undersöka frågor som avser tillämpningen av denna förordning som kan tas upp antingen av ordföranden eller av en företrädare för en medlemsstat. Den ska vara bunden av reglerna om sekretesskydd i förordning (EG) nr 515/97.

2. Ordföranden för samordningsgruppen eller samordningsgruppen ska vid behov konsultera relevanta aktörer som berörs av denna förordning.

Artikel 21

1. Varje medlemsstat ska informera kommissionen om de lagar och andra författningar som antas för genomförandet av denna förordning, inbegripet de åtgärder som avses i artikel 16.

2. Senast den 19 april 2012 ska varje medlemsstat informera de övriga medlemsstaterna och kommissionen om de nationella myndigheter som är behöriga att genomföra artiklarna 7, 9, 11

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 515/97 av den 13 mars 1997 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter och om samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen (EGT L 82, 22.3.1997, s. 1).

och 17. På grundval av de uppgifterna ska kommissionen offentliggöra och årligen uppdatera en förteckning över dessa myndigheter i C-serien av *Europeiska unionens officiella tidning*.

3. Senast den 19 april 2017 och därefter på begäran av samordningsgruppen och under alla omständigheter vart tionde år ska kommissionen se över tillämpningen av den här förordningen och lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen, vilken kan innehålla ändringsförslag. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med alla relevanta uppgifter som den behöver för att utarbeta rapporten, däribland uppgifter om tillämpningen av det enda förfarande som föreskrivs i artikel 4.2.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 14 mars 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

N. WAMMEN

Ordförande

Artikel 22

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 30 september 2013.

Artikel 13.1 och 13.2 ska dock gälla från den trettonde dagen efter den dag då FN:s protokoll om skjutvapen träder i kraft i Europeiska unionen, efter det att protokollet ingåtts i enlighet med artikel 218 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt.

BILAGA I ⁽¹⁾

Förteckning över skjutvapen, delar och väsentliga delar till skjutvapen och ammunition

	Varuslag	KN-nummer ⁽¹⁾
1	Halvautomatiska eller repeterande korta skjutvapen	ex 9302 00 00
2	Korta skjutvapen för enkelskott med centralantändning	ex 9302 00 00
3	Korta skjutvapen för enkelskott med kantantändning, vars totala längd är mindre än 28 cm	ex 9302 00 00
4	Halvautomatiska långa skjutvapen, vars magasin och patronläge tillsammans kan innehålla mer än tre skott	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
5	Halvautomatiska långa skjutvapen, vars magasin och patronläge tillsammans inte kan innehålla mer än tre skott och där laddningsmekanismen kan tas bort eller det inte är uteslutet att vapnet med hjälp av vanliga verktyg kan ändras på sådant sätt att magasin och patronläge tillsammans kan innehålla mer än tre skott.	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
6	Repeterande och halvautomatiska långa skjutvapen med slätborrade lopp som inte överstiger 60 cm i längd	ex 9303 20 10 ex 9303 20 95
7	Halvautomatiska skjutvapen för civilt bruk som liknar vapen med automatisk mekanism	ex 9302 00 00 ex 9303 20 10 ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
8	Repeterande långa skjutvapen andra än de som står upptagna i punkt 6	ex 9303 20 95 ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
9	Långa skjutvapen med räfflade lopp för enkelskott	ex 9303 30 00 ex 9303 90 00
10	Halvautomatiska långa skjutvapen som inte omfattas av punkterna 4–7	ex 9303 90 00
11	Korta skjutvapen för enkelskott med kantantändning, vars totala längd inte är mindre än 28 cm	ex 9302 00 00
12	Långa skjutvapen för enkelskott med slätborrade lopp	9303 10 00 ex 9303 20 10 ex 9303 20 95
13	Delar som har utformats särskilt för ett skjutvapen och som är nödvändig för dess funktion, inbegripet pipa, stomme eller läda, glidskena eller cylinder, slutstycke samt varje anordning som formgivits eller anpassats för att dämpa det ljud som uppkommer då ett skjutvapen avfyras. Varje väsentlig del av sådana skjutvapen: slutstycket, patronläget och pipan till ett skjutvapen tillhör som separata delar samma kategori som det skjutvapen de är eller är tänkta att vara monterade på.	ex 9305 10 00 ex 9305 21 00 ex 9305 29 00 ex 9305 99 00

⁽¹⁾ Bygger på kombinerade nomenklaturen för varor enligt rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan.

	Varuslag	KN-nummer ⁽¹⁾
14	Ammunition: alla patroner eller delar av patroner, inklusive patronhylsor, tändladdningar, drivladdningar, kulor och projektiler som används i skjutvapen, förutsatt att dessa delar själva omfattas av krav på tillstånd i den berörda medlemsstaten.	ex 3601 00 00 ex 3603 00 90 ex 9306 21 00 ex 9306 29 00 ex 9306 30 10 ex 9306 30 90 ex 9306 90 90
15	Samlingar och samlarobjekt av historiskt intresse Antikviteter med en ålder av över 100 år	ex 9705 00 00 ex 9706 00 00

⁽¹⁾ Där "ex" anges före KN-numret ska tillämpningen av förmånssystemet bestämmas såväl av KN-numret som av den motsvarande varubeskrivningen.

I denna bilaga gäller följande definitioner:

- a) *korta skjutvapen*: ett skjutvapen med en pipa som inte överstiger 30 cm eller vars totala längd inte överstiger 60 cm.
- b) *långa skjutvapen*: alla skjutvapen som inte är korta skjutvapen.
- c) *automatvapen*: ett skjutvapen som laddar om automatiskt varje gång ett skott avfyras och som kan avfyra mer än ett skott med ett tryck på avtryckaren.
- d) *halvautomatiskt skjutvapen*: ett skjutvapen som laddar om automatiskt varje gång ett skott avfyras och som bara kan avfyra ett skott med ett tryck på avtryckaren.
- e) *repeater skjutvapen*: ett skjutvapen som efter att ett skott har avfyrats är avsett att laddas om från ett magasin eller cylinder med hjälp av ett manuellt tillvägagångssätt.
- f) *skjutvapen för enkelskott*: ett skjutvapen utan magasin som laddas för varje skott genom att man manuellt sätter in ett skott i patronläget eller i ett laddningsutrymme där pipan bryts.

BILAGA II

(förlaga till formulär för exporttillstånd)
(som det hänvisas till i artikel 4 i denna förordning)

När medlemsstaterna beviljar exporttillstånd ska de se till att det på det utfärdade formuläret framgår vilken typ av tillstånd som avses.

Detta exporttillstånd gäller till sista giltighetsdag i alla Europeiska unionens medlemsstater.

EUROPEISKA UNIONEN		EXPORT AV SKJUTVAPEN (förordning (EU) nr 258/2012)				
Typ av tillstånd						
Enkelt ☐ Flera ☐ Globalt ☐						
TILLSTÅND	1	1. Exportör <i>(EORI-nummer i förekommande fall)</i>	nr	2. Tillståndets identifikationsnummer ⁽¹⁾	3. Sista giltighetsdag	
				4. Uppgifter om kontaktställe		
		5. Försändelsemottagare <i>(EORI-nummer i förekommande fall)</i>		6. Utfärdande myndighet		
		7. Ombud/representant <i>(om annan än exportören) (EORI-nummer i förekommande fall)</i>	nr	8. Exportland	Kod ⁽²⁾	
				9. Importland och antal importtillstånd	Kod ⁽²⁾	
		10. Slutlig mottagare <i>(om denne är känd vid tidpunkten för avsändandet) (EORI-nummer i förekommande fall)</i>		11. Tredjeländer som är transitländer <i>(i förekommande fall)</i>	Kod ⁽²⁾	
				12. Medlemsstat där varorna kommer att hänföras till exportförfarande	Kod ⁽²⁾	
		13. Varubeskrivning	14. Varukod enligt Harmoniserade systemet eller Kombinerade nomenklaturen <i>(i förekommande fall 8 siffror)</i>			
		13a. Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd		
		17. Slut användning <i>(i förekommande fall)</i>	18. Kontraktsdatum <i>(i förekommande fall)</i>	19. Exportförfarande		
		20. Ytterligare upplysningar som krävs enligt nationell lagstiftning <i>(anges på formuläret)</i>				
		Fält för eventuell förtryckt information från medlemsstaterna				
		Fylls i av utfärdande myndighet				
	Underskrift			Stämpel		
	Utfärdande myndighet					
	Ort och datum					

⁽¹⁾ Fylls i av utfärdande myndighet.⁽²⁾ Se rådets förordning (EG) nr 1172/95 (EGT L 118, 25.5.1995, s. 10).

EUROPEISKA UNIONEN

1a. (1)	1. Exportör	2. Identifikationsnummer		9. Importland och antal importtillstånd
		5. Försändelsemottagare		
TILLSTÅND	13.1 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13 a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	
	13.2 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	
	13.3 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	
	13.4 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	
	13.5 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	
	13.6 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13 a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	
	13.7 Beskrivning av produkterna	14. Varukod (i förekommande fall med 8 siffror)		
	13 a Märkning	15. Valuta och värde	16. Varumängd	

Anmärkning: Ett separat formulär ska fyllas i för varje försändelsemottagare, i linje med 1a. I kolumn 22 ska i fält 1 anges den återstående kvantiteten och i fält 2 den mängd som dras av vid detta tillfälle.

21. Nettomängd/-värde (<i>nettovikt eller annan specificerad enhet</i>)		23. Avdragen mängd/ avdraget värde med bokstäver	24. Tulldokument (<i>typ och nummer</i>) eller utdrag (<i>nr</i>) och datum för avdraget	25. Medlemsstat, namn och underskrift, avdragande myndig- hets stämpel
22. Med siffror				
1				
2				
1				
2				
1				
2				
1				
2				
1				
2				
1				
2				

(1) Ett separat formulär ska fyllas i för varje försändelsemottagare.

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 259/2012

av den 14 mars 2012

om ändring av förordning (EG) nr 648/2004 vad gäller användningen av fosfater och andra fosforföreningar i tvättmedel och maskindiskmedel för konsumentbruk

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommit-
téens yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sin rapport av den 4 maj 2007 till rådet och Europa-
parlamentet gjorde kommissionen, i enlighet med Euro-
parlamentets och rådets förordning (EG) nr
648/2004 ⁽³⁾, en utvärdering av användningen av fosfater
i tvätt- och rengöringsmedel. Efter ytterligare analyser har
det konstaterats att användningen av fosfater i tvättmedel
och maskindiskmedel för konsumentbruk bör begränsas
för att minska det bidrag fosfater i tvätt- och rengörings-
medel ger till eutrofieringsrisken och för att minska kost-
naderna för avlägsnandet av fosfater i avloppsrenings-
anläggningar. Dessa besparingar uppväger kostnaden för
att ändra på sammansättningen av tvättmedel för kon-
sumentbruk med alternativ till fosfater.
- (2) Effektiva alternativ till fosfatbaserade tvättmedel för kon-
sumentbruk kräver små mängder andra fosforföreningar,
nämligen fosfonater som kan vara skadliga för miljön om

de används i ökande mängder. Även om det är viktigt att
uppmuntra användningen av alternativa ämnen med en
bättre miljöprofil än fosfater och andra fosforföreningar
vid framställningen av tvättmedel och maskindiskmedel
för konsumentbruk, bör dessa ämnen under normala
användningsförhållanden inte medföra någon risk, eller
medföra en lägre risk, för människor och/eller miljön.
Därför bör Reach ⁽⁴⁾-systemet, när det är lämpligt, använ-
das för utvärdering av sådana ämnen.

- (3) Samverkan mellan fosfater och andra fosforföreningar
kräver ett genomtänkt val av omfattning och nivå för
begränsningen av användningen av fosfater i tvättmedel
och maskindiskmedel för konsumentbruk. Begränsningen
bör inte bara gälla fosfater, utan även alla fosforförening-
ar, för att förhindra att de bara ersätts med andra fos-
forföreningar. Gränsen för fosforinnehåll bör vara så låg
att den effektivt förhindrar försäljningen av fosfatbaserade
tvättmedel för konsumentbruk, medan den bör vara så
hög att den tillåter den minsta mängd fosfonater som
behövs i alternativa sammansättningar.
- (4) Det är för närvarande inte lämpligt att på unionsnivå
utöka begränsningen av användningen av fosfater och
andra fosforföreningar i tvättmedel och maskindiskmedel
för konsumentbruk till att även omfatta tvätt- och ren-
göringsmedel avsedda att användas inom industrin och
vid institutioner, eftersom lämpliga tekniskt och ekono-
miskt genomförbara alternativ till användningen av fos-
fater i dessa tvätt- och rengöringsmedel ännu inte är
tillgängliga. För maskindiskmedel för konsumentbruk
kommer alternativen troligen att i en nära framtid bli
mera allmänt tillgängliga. Det är därför lämpligt att fö-
reskriva en begränsning av användningen av fosfater i
sådana diskmedel. En sådan begränsning bör tillämpas
från och med den tidpunkt i framtiden vid vilken alter-
nativ till fosfater förväntas ha blivit allmänt tillgängliga, i
syfte att stimulera utvecklingen av nya produkter. Det är
också lämpligt att fastställa en högsta tillåten fosforhalt
med utgångspunkt från olika rön, däribland föreliggande
nationella begränsningar för fosfor i maskindiskmedel för
konsumentbruk. Innan denna begränsning blir tillämplig
i hela unionen bör kommissionen dock ges i uppgift att
ingående bedöma gränsvärdet utifrån de mest aktuella
uppgifter som finns att tillgå samt, om det är motiverat,
lägga fram ett lagstiftningsförslag. Den bedömningen bör
omfatta de effekter som maskindiskmedel för kon-
sumentbruk med fosfornivåer över och under gränsvärdet
som anges i bilaga VIa och alternativ till dessa diskmedel

⁽¹⁾ EUT C 132, 3.5.2011, s. 71.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 december 2011 (ännu ej
offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 10 februari 2012.

⁽³⁾ EUT L 104, 8.4.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av
den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande
och begränsning av kemikalier (Reach) och inrättande av en eu-
ropeisk kemikaliemyndighet (EUT L 396, 30.12.2006, s. 1).

har på miljön, näringslivet och konsumenterna, med hänsyn tagen till frågor som deras kostnad, tillgänglighet, rengöringseffektivitet och påverkan på avloppsvattenreningen.

- (5) Ett av syftena med denna förordning är att skydda miljön genom att minska eutrofieringen till följd av fosfor i tvätt- och rengöringsmedel som används av konsumenter. Det skulle därför inte vara lämpligt att tvinga medlemsstater som redan har begränsningar för fosfor i maskindiskmedel för konsumentbruk att anpassa de begränsningarna innan unionens begränsning blir tillämplig. Det är dessutom önskvärt att medlemsstaterna får tillåtelse att fasa in de begränsningar som fastställs i denna förordning så tidigt som möjligt.
- (6) För att underlätta läsningen bör en definition av *rengöring* införas i förordning (EG) nr 648/2004, i stället för en hänvisning till relevanta ISO-standarder, och definitioner av *tvättmedel för konsumentbruk* och *maskindiskmedel för konsumentbruk* bör också införas. Det är vidare lämpligt att förtydliga definitionen av *utsläppande på marknaden* samt att införa en definition av *tillhandahållande på marknaden*.
- (7) Det sätt på vilket kommissionen offentliggör förteckningarna över behöriga myndigheter och godkända laboratorier bör moderniseras, så att exakt information kan tillhandahållas så snabbt som möjligt.
- (8) I syfte att anpassa förordning (EG) nr 648/2004 till vetenskapliga och tekniska framsteg, för att införa bestämmelser om lösningsmedelsbaserade tvätt- och rengöringsmedel och för att införa lämpliga individuella riskbaserade koncentrationsgränser för doftämnesallergener bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av bilagorna till den förordningen, vilka är nödvändiga för att uppnå dessa mål. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (9) Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om sanktioner som ska gälla vid överträdelse av förordning (EG) nr 648/2004 och se till att de tillämpas. Dessa sanktioner bör vara effektiva, proportionella och avskräckande.
- (10) Det är lämpligt att skjuta upp tillämpningen av de begränsningar som fastställs i denna förordning för att möjliggöra för aktörer, särskilt små och medelstora företag, att ändra sammansättningen på sina fosfatbaserade

tvättmedel för konsumentbruk och maskindiskmedel för konsumentbruk genom att använda alternativ inom ramen för den normala produktutvecklingsprocessen för att därigenom minska kostnaderna för detta.

- (11) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att minska bidraget från fosfater i tvätt- och rengöringsmedel för konsumentbruk till eutrofieringsrisken, att minska kostnaderna för att avlägsna fosfater i avloppsreningsanläggningar och att säkerställa en välfungerande inre marknad för tvättmedel och maskindiskmedel för konsumentbruk, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, på grund av att nationella åtgärder med olika tekniska specifikationer inte kan säkerställa en heltäckande förbättring av vattenkvaliteten över nationsgränserna, och de därför bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (12) Förordning (EG) nr 648/2004 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 648/2004 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 1.2 ska tredje och fjärde strecksatserna ersättas med följande, och en femte strecksats läggs till:
 - Tilläggsmärkning av tvätt- och rengöringsmedel, inklusive doftämnesallergener.
 - Den information som tillverkarna ska ge medlemsstaternas behöriga myndigheter och medicinsk personal tillgång till.
 - Begränsningar av mängden fosfater och andra fosforföreningar i tvättmedel och maskindiskmedel för konsumentbruk.”
2. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:
 - a) Följande punkter ska införas:
 - ”1a. *tvättmedel för konsumentbruk*: tvättmedel som släppts ut på marknaden för icke-yrkesmässig användning, också i allmänna tvättautomater.

- 1b. *maskindiskmedel för konsumentbruk*: rengöringsmedel som släppts ut på marknaden för icke-yrkesmässig användning i diskmaskiner.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

- ”3. *rengöring*: process då en icke-önskvärd avlagring avlägsnas från utsidan av ett underlag, eller från dess inre, och löses upp eller dispergeras.”

c) Punkt 9 ska ersättas med följande:

- ”9. *utsläppande på marknaden*: tillhandahållande för första gången på unionsmarknaden. Import till unionens tullområde ska anses utgöra utsläppande på marknaden.

- 9a. *tillhandahållande på marknaden*: varje leverans för distribution, förbrukning eller användning på unionsmarknaden i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller gratis.”

3. Följande artikel ska införas:

”Artikel 4a

Begränsningar av mängden fosfater och andra fosforföreningar

Tvätt- och rengöringsmedel som förtecknas i bilaga VIa och som inte följer begränsningarna av mängden fosfater och andra fosforföreningar som fastställs i den bilagan får inte släppas ut på marknaden från och med de datum som anges där.”

4. Artikel 8.4 ska ersättas med följande:

- ”4. Kommissionen ska för allmänheten tillgängliggöra den förteckning över behöriga myndigheter som nämns i punkt 1 och över de godkända laboratorier som nämns i punkt 2.”

5. Artikel 11.4 ska ersättas med följande:

- ”4. På förpackningarna till tvättmedel för konsumentbruk och maskindiskmedel för konsumentbruk ska dessutom anges de uppgifter som föreskrivs i avsnitt B i bilaga VII.”

6. Artikel 12.3 ska utgå.

7. Artiklarna 13 och 14 ska ersättas med följande:

”Artikel 13

Anpassning av bilagor

1. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 13a för att införa de ändringar som är nödvändiga för att anpassa bilagorna I-IV, VII och VIII till vetenskapliga och tekniska framsteg. Kommissionen ska om möjligt använda europeiska standarder.

2. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 13a för att införa ändringar av bilagorna till denna förordning vad gäller lösningsmedelsbaserade tvätt- och rengöringsmedel.

3. Om individuella riskbaserade koncentrationsgränser för doftämnesallergener upprättas av vetenskapliga kommittén för konsumentens säkerhet, ska kommissionen anta delegerade akter i enlighet med artikel 13a för att anpassa gränserna på 0,01 % som anges i avsnitt A i bilaga VII i enlighet därmed.

Artikel 13a

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 13 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 19 april 2012. Senast den 19 juli 2016 ska kommissionen utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med ytterligare perioder på fem år, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av varje sådan period.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 13 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt, ska den samtidigt underrätta Europaparlamentet och rådet.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 13 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 14

Klausul om fri rörlighet

1. Medlemsstaterna får inte förbjuda, begränsa eller hindra tillhandahållande på marknaden av tvätt- och rengöringsmedel och/eller tensider för tvätt- och rengöringsmedel som uppfyller kraven i denna förordning, av skäl som föreskrivs i denna förordning.

2. Medlemsstater får behålla eller införa nationella bestämmelser för begränsningar av mängden fosfater och andra fosforföreningar i tvätt- och rengöringsmedel för vilka det inte finns några begränsningar fastställda i bilaga VIa om de kan motiveras, framför allt med sådana skäl som skyddet av folkhälsan eller miljön och det finns tekniskt och ekonomiskt genomförbara alternativ tillgängliga.

3. Medlemsstater får behålla nationella bestämmelser som var i kraft den 19 mars 2012 och som avser begränsningar av mängden fosfater och andra fosforföreningar i tvätt- och rengöringsmedel, för vilka de begränsningar som fastställs i bilaga VIa ännu inte börjat gälla. Sådana befintliga nationella åtgärder ska rapporteras till kommissionen senast den 30 september 2012 och får alltså vara i kraft till det datum då de begränsningar som fastställs i bilaga VIa börjar gälla.

4. Från och med den 19 mars 2012 till och med den 31 december 2016 får medlemsstater anta nationella bestämmelser för genomförandet av de begränsningar av mängden fosfater och andra fosforföreningar som fastställs i punkt 2 i bilaga VIa om de kan motiveras, framför allt med sådana skäl som skyddet av folkhälsan eller miljön och när det finns tekniskt och ekonomiskt genomförbara alternativ tillgängliga. Medlemsstaterna ska anmäla sådana åtgärder till kommissionen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster (*).

5. Kommissionen ska för allmänheten tillgängliggöra den förteckning över nationella åtgärder som avses i punkterna 3 och 4.

(* EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.”

8. Artikel 15.1 ska ersättas med följande:

”1. Om en medlemsstat har välgrundade skäl att anta att ett visst tvätt- eller rengöringsmedel, trots att det uppfyller kraven i denna förordning, utgör en risk för människors eller djurs säkerhet eller hälsa eller en risk för miljön, får medlemsstaten vidta alla lämpliga provisoriska åtgärder, på ett sätt som överensstämmer med riskens karaktär, för att säkerställa att tvätt- eller rengöringsmedlet i fråga inte längre medför denna risk, dras tillbaka eller återkallas från marknaden inom en skäligen tidsrymd eller att dess tillgänglighet på annat sätt begränsas.

Medlemsstaten ska omedelbart underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta och ange skälen för sitt beslut.”

9. Artikel 16 ska ersättas med följande:

”Artikel 16

Rapportering

1. Kommissionen ska senast den 31 december 2014, med beaktande av uppgifter från medlemsstaterna om fos-

forinnehållet i maskindiskmedel för konsumentbruk som släppts ut på marknaden på deras territorier och mot bakgrund av eventuella befintliga eller nya vetenskapliga uppgifter som kommissionen har tillgång till om ämnen som används i sammansättningar med fosfater och i alternativa sammansättningar, genom en ingående bedömning ha utvärderat huruvida den begränsning som fastställts i punkt 2 i bilaga VIa bör ändras. Den bedömningen ska omfatta en undersökning av hur maskindiskmedel för konsumentbruk med fosforinnehåll över och under det gränsvärde som anges i bilaga VIa påverkar miljön, näringslivet och konsumenterna, med beaktande av frågor som kostnader, tillgänglighet, rengöringseffektivitet och påverkan på avloppsvattenreningen. Kommissionen ska överlämna den ingående bedömningen till Europaparlamentet och rådet.

2. Om kommissionen, med utgångspunkt från den ingående bedömning som avses i punkt 1, anser att begränsningen för användningen av fosfater och andra fosforföreningar i maskindiskmedel för konsumentbruk måste ses över ska kommissionen dessutom, senast den 1 juli 2015, lägga fram ett lämpligt lagstiftningsförslag. Förslaget ska vara att överlag minimera miljöskadeverkningsarna från alla maskindiskmedel för konsumentbruk och samtidigt ta hänsyn till eventuella ekonomiska kostnader som framkommit vid den ingående bedömningen. Såvida inte Europaparlamentet och rådet med utgångspunkt från ett sådant förslag beslutar annorlunda senast den 31 december 2016 ska det gränsvärde som fastställts i punkt 2 i bilaga VIa bli gränsvärdet för fosforinnehållet i maskindiskmedel för konsumentbruk från och med det datum som fastställts i den punkten.”

10. Artikel 18 ska ersättas med följande:

”Artikel 18

Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om sanktioner som ska gälla vid överträdelse av denna förordning och ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de tillämpas. Detta får också innefatta lämpliga åtgärder för att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna ska kunna förhindra tillhandahållandet på marknaden av tvätt- och rengöringsmedel eller tensider till tvätt- och rengöringsmedel som inte överensstämmer med denna förordning. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser och alla senare ändringar som gäller dem till kommissionen så snart som möjligt.

Dessa bestämmelser ska innefatta åtgärder som ger de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna möjlighet att stoppa partier av tvätt- eller rengöringsmedel som inte överensstämmer med denna förordning.”

11. Texten i bilagan till den här förordningen ska införas som bilaga VIa till förordning (EG) nr 648/2004.

12. Bilaga VII ska ändras på följande sätt:

a) I avsnitt A ska följande text utgå:

”Om individuella riskbaserade koncentrationsgränser för doftämnesallergener upprättas vid en senare tidpunkt av SCCNFP, ska kommissionen föreslå att sådana gränser antas för att ersätta den ovannämnda gränsen på 0,01 %. Dessa åtgärder, som avser att ändra icke väsentliga delar i denna förordning, ska antas i enlighet med det föreskrivande förfarande med kontroll som avses i artikel 12.3.”

b) Avsnitt B ska ersättas med följande:

”B. Märkning avseende doseringsanvisningar

Som föreskrivs i artikel 11.4 gäller följande bestämmelser för märkningen på förpackningar för tvätt- och rengöringsmedel som säljs till allmänheten.

Tvättmedel för konsumentbruk

Följande information ska finnas på förpackningar för tvättmedel som säljs till allmänheten:

- De rekommenderade mängderna och/eller doseringsanvisningarna uttryckta i milliliter eller gram för en standardtvätt med en eller två tvättcykler uppdelat efter mjukt, medelhårt och hårt vatten.
- För fulltvättmedel: antalet tvättar med normal last för ”normalt smutsade” textilier, och för tvättmedel för ömtåliga textilier antalet tvättar med normal last för ”lätt smutsade” textilier som kan tvättas med innehållet i förpackningen i medelhårt vatten motsvarande 2,5 mmol CaCO₃/l.

— Om en doseringsskopa medföljer ska det anges hur mycket den rymmer i milliliter eller gram, och märken ska finnas som anger vilken mängd tvättmedel som är lämplig för en standardtvätt för mjukt, medelhårt och hårt vatten.

Enligt definitionerna i kommissionens beslut 1999/476/EG av den 10 juni 1999 om fastställande av ekologiska kriterier för tilldelning av gemenskapens miljömärke till tvättmedel (*), är den normala lasten för en tvättmaskin 4,5 kg (torra textilier) för fulltvättmedel och 2,5 kg (torra textilier) för fintvättmedel. Ett tvättmedel ska anses vara ett fulltvättmedel såvida inte tillverkarens reklam främst betonar textilskötsel, dvs. tvätt vid låg temperatur, ömtåliga fibrer och färger.

Maskindiskmedel för konsumentbruk

Förpackningar som innehåller tvätt- och rengöringsmedel som säljs till allmänheten och som är avsett att användas som maskindiskmedel ska innehålla följande information:

— Standarddoseringen uttryckt i gram eller ml eller antal tabletter för den huvudsakliga diskcykel för normalsmutsigt disk gods i en fullastad diskmaskin med plats för 12 kuvert, uppdelat vid behov efter mjukt, medelhårt och hårt vatten.

(*) EGT L 187, 20.7.1999, s. 52. Beslut i ändrad lydelse enligt beslut 2011/264/EG (EUT L 111, 30.4.2011, s. 34).”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 14 mars 2012.

På Europaparlamentets vägnar
M. SCHULZ
Ordförande

På rådets vägnar
N. WAMMEN
Ordförande

BILAGA

"BILAGA VIa

BEGRÄNSNINGAR AV MÄNGDEN FOSFATER OCH ANDRA FOSFORFÖRENINGAR

Tvätt- och rengöringsmedel	Begränsningar	Det datum från och med vilket begränsningarna ska tillämpas
1. Tvättmedel för konsumentbruk	Får inte släppas ut på marknaden om den totala fosforhalten är lika med eller större än 0,5 gram i den mängd tvättmedel som rekommenderas för användning i den huvudsakliga tvättcykeln för en standardtvätt med hårt vatten, enligt definitionen i avsnitt B i bilaga VII, — av "normalt smutsade" textilier om fulltvättmedel används, — av "lätt smutsade" textilier om fintvättmedel används.	30 juni 2013
2. Maskindiskmedel för konsumentbruk	Får inte släppas ut på marknaden om den totala fosforhalten är lika med eller större än 0,3 gram per standarddos, enligt definitionen i avsnitt B i bilaga VII.	1 januari 2017"

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 260/2012

av den 14 mars 2012

om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) Att skapa en integrerad marknad för elektroniska betalningar i euro utan någon skillnad mellan nationella och gränsöverskridande betalningar är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl. I detta avseende syftar projektet med det gemensamma eurobetalningsområdet (nedan kallat *Sepa*) till att utveckla gemensamma unionsomfattande betaltjänster som ska ersätta de nuvarande nationella betaltjänsterna. Genom införandet av öppna gemensamma standarder, regler och förfaranden för betalning och en integrerad betalningshantering bör *Sepa* ge unionens konsumenter och företag säkra, konkurrensförmålig prissatta, användarvänliga och tillförlitliga betaltjänster i euro. Detta bör gälla för *Sepa*-betalningar inom och över nationella gränser, på samma grundläggande villkor och i enlighet med samma rättigheter och skyldigheter oavsett var de sker i unionen. *Sepa* bör kompletteras på ett sätt som underlättar tillträdet för nya marknadsaktörer och utvecklingen av nya produkter samt skapar gynnsamma förutsättningar för en ökad konkurrens när det gäller betaltjänster och för en obehindrad utveckling och ett snabbt genomförande av innovationer på betalningsområdet i hela unionen. Ökade

stordriftsfördelar, ökad effektivitet och starkare konkurrens bör följaktligen leda till en prispress nedåt på elektroniska betaltjänster i euro grundad på ett "bäst i klassen"-system. Effekterna av detta torde vara betydande, inte minst i medlemsstater där betalningar är relativt dyra jämfört med i andra medlemsstater. Övergången till *Sepa* bör därför inte åtföljas av övergripande prisökningar för användarna av betaltjänsten (nedan kallade *betaltjänstanvändare*) i allmänhet, och i synnerhet inte för konsumenterna. När betaltjänstanvändaren är en konsument, bör man i stället uppmuntra principen om att inga högre avgifter tas ut. Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka prisutvecklingen i betalningssektorn och uppmanas att tillhandahålla en årlig analys av denna.

(2) Det är mycket viktigt såväl ekonomiskt som politiskt att *Sepa* blir en framgång. *Sepa* är helt i linje med Europa 2020-strategin, som syftar till att skapa en smartare ekonomi med ett välstånd som bygger på innovation och en mer effektiv användning av tillgängliga resurser. Europaparlamentet har, genom sina resolutioner om genomförandet av *Sepa* av den 12 mars 2009 ⁽⁴⁾ och den 10 mars 2010 ⁽⁵⁾, betonat vikten av en snabb övergång till *Sepa*, liksom rådet, i dess slutsatser av den 2 december 2009.

(3) I Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden ⁽⁶⁾ föreskrivs en modern rättslig grund för skapandet av en inre marknad för betalningar, av vilken *Sepa* är en väsentlig del.

(4) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen ⁽⁷⁾ föreskrivs också ett antal åtgärder som underlättar *Sepas* framgångsrika genomförande, som exempelvis en utvidgning av principen om lika avgifter till gränsöverskridande autogireringar och närbarhet för autogireringar.

(5) Den europeiska banksektorns självreglerande åtgärder genom *Sepa*-initiativet har inte visat sig vara tillräckliga för att påskynda en gemensam övergång till unionsomfattande system för betalningar och autogireringar på utbuds- och efterfrågesidan. I synnerhet har konsument- och andra användarintressen inte beaktats tillräckligt

⁽¹⁾ EUT C 155, 25.5.2011, s. 1.

⁽²⁾ EUT C 218, 23.7.2011, s. 74.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 februari 2012 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 28 februari 2012.

⁽⁴⁾ EUT C 87 E, 1.4.2010, s. 166.

⁽⁵⁾ EUT C 349 E, 22.12.2010, s. 43.

⁽⁶⁾ EUT L 319, 5.12.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ EUT L 266, 9.10.2009, s. 11.

och på ett transparent sätt. Alla relevanta aktörer bör kunna göra sin röst hörd. Denna självreglering har dessutom inte omfattats av lämpliga förvaltningsåtgärder, vilket till en del kan förklara den långsamma efterfrågeökningen. Det nyligen inrättade Sepa-rådet utgör en betydande förbättring av styrningen av Sepa-projektet, men i grunden och formellt ligger styrningen fortfarande i händerna på Europeiska betalningsrådet (EPC). Kommissionen bör därför se över styrningsarrangemangen för hela Sepa-projektet före utgången av 2012 och vid behov lägga fram ett förslag. I samband med översynen bör man bland annat granska sammansättningen av EPC, samverka mellan EPC och en övergripande styrningsstruktur som Sepa-rådet och rollen för denna övergripande struktur.

- (6) Endast en snabb och omfattande övergång till unionsomfattande betalningar och autogireringar kommer att göra det möjligt att utnyttja alla fördelar med en integrerad betalningsmarknad, så att de höga kostnaderna för den samtidiga driften av såväl "äldre" instrument som Sepa-produkter kan avskaffas. Regler bör därför antas för genomförandet av alla betalningstransaktioner och autogireringstransaktioner i euro inom unionen. I detta skede bör emellertid inte korttransaktioner innefattas, eftersom gemensamma standarder för kortbetalning inom unionen fortfarande håller på att utvecklas. Penningöverföringar, internt hanterade betalningar, betalningstransaktioner av större belopp, betalningar mellan betaltjänstleverantörer för egen räkning och betalningar via mobiltelefoner eller med hjälp av annan teleutrustning eller digital eller informationsteknisk utrustning bör inte omfattas av dessa regler eftersom dessa betaltjänster inte är jämförbara med betalningar eller autogireringar. Då ett betalkort vid försäljningsstället eller någon annan utrustning, exempelvis en mobiltelefon, används för att initiera en betalningstransaktion, antingen vid försäljningsstället eller på distans, vilket direkt ger upphov till en betalning eller en autogirering till eller från ett betalkonto som identifieras med existerande nationella enkla bankkontonummer (BBAN-nummer) eller internationella bankkontonummer (Iban-nummer), bör emellertid denna betalningstransaktion omfattas. Dessutom med tanke på de specifika särdragen hos betalningar som hanteras genom system för betalning av större belopp, nämligen deras höga prioritet, den brådskande arten och främst stora belopp, är det inte lämpligt att låta sådana betalningar omfattas av denna förordning. Detta undantag bör inte inbegripa autogireringar, såvida betalaren inte uttryckligen begärt att betalningen ska gå via ett system för betalning av större belopp.
- (7) Det finns för närvarande flera betaltjänster, varav merparten används för betalning via internet, som också använder Iban-nummer och företagsidentifieringskoden (BIC-koden) och bygger på betalningar eller autogireringar men dessutom har andra särdrag. Användningen av dessa tjänster förväntas expandera utanför de nuvarande nationella gränserna och skulle kunna uppfylla konsumenternas behov av innovativa, säkra och billiga betaltjänster. För att inte utesluta sådana tjänster från marknaden bör regleringen av de slutdatum för betalningar och autogire-

ringar som föreskrivs i denna förordning endast gälla den betalning eller autogirering som ligger bakom dessa transaktioner.

- (8) I de allra flesta betaltjänstransaktioner inom unionen är det möjligt att identifiera ett unikt betalkonto enbart genom användning av Iban-numret utan att dessutom specificera BIC-koden. Därför har banker i ett antal medlemsstater redan upprättat register, databaser eller andra tekniska medel för att identifiera den BIC-kod som motsvarar ett specifikt Iban-nummer. BIC-koden krävs bara i ett mycket litet antal återstående fall. Det verkar oberättigat och överdrivet betungande att tvinga alla betalare och betalningsmottagare över hela unionen att tillhandahålla BIC-koden vid sidan av Iban-numret för det begränsade antal fall där det för närvarande är nödvändigt. Det skulle vara mycket enklare om betaltjänstleverantörer och andra parter löste och eliminerade de fall där ett betalkonto inte otvetydigt kan identifieras genom ett givet Iban-nummer. Därför bör de nödvändiga tekniska medlen utvecklas så att alla användare otvetydigt kan identifiera ett betalkonto med enbart ett Iban-nummer.
- (9) För att en betalning ska genomföras måste betalningsmottagarens betalkonto vara nåbart. För att främja ett framgångsrikt införande av unionsomfattande tjänster för betalning och autogirering bör därför ett närbarhetskrav inrättas inom hela unionen. För att förbättra transparensen är det dessutom lämpligt att konsolidera det kravet med närbarhetskravet för autogireringar som redan införts genom förordning (EG) nr 924/2009 i en enda rättsakt. Alla betalningsmottagares betalkonton som är nåbara för en nationell betalning bör också vara nåbara via en unionsomfattande betalningsordning. Alla betalares betalkonton som är nåbara för en nationell autogirering bör också vara nåbara via en unionsomfattande autogireringsordning. Detta bör vara tillämpligt oberoende av huruvida en betaltjänstleverantör beslutar att delta i en viss betalnings- eller autogireringsordning eller inte.
- (10) Teknisk interoperabilitet är en förutsättning för konkurrens. För att skapa en integrerad marknad för elektroniska eurobetalningssystem är det av avgörande vikt att hanteringen av betalningar och autogireringar inte störs av affärsregler eller tekniska hinder såsom obligatoriskt deltagande i mer än ett system för att genomföra gränsöverskridande betalningar. Betalningar och autogireringar bör utföras inom ramen för ett system vars grundläggande regler följs av betaltjänstleverantörer som utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna inom en majoritet av medlemsstaterna och utgör en övergripande majoritet av betaltjänstleverantörerna i unionen och vilka är desamma för såväl gränsöverskridande som för rent nationella betalnings- och autogireringstransaktioner. När det finns fler än ett betalningssystem för hanteringen av sådana betalningar bör dessa betalningssystem vara interoperabla genom användning av unionsomfattande och internationella standarder så att alla betaltjänstanvändare och alla betaltjänstleverantörer kan utnyttja fördelarna med smidiga betalningar i euro av mindre belopp inom unionen.

- (11) Med tanke på affärsmarknadens särdrag och eftersom alla system för betalningar eller autogireringar mellan företag måste följa alla andra bestämmelser i denna förordning, inbegripet att ha samma regler för gränsöverskridande och nationella transaktioner, bör dock kravet att deltagarna utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna i en majoritet av medlemsstaterna bara tillämpas i den utsträckning betaltjänstleverantörer som tillhandahåller betaltjänster eller autogireringstjänster mellan företag utgör en majoritet av betaltjänstleverantörerna i en majoritet av de medlemsstater där sådana tjänster tillhandahålls, och utgör en majoritet av de betaltjänstleverantörer som tillhandahåller sådana tjänster inom unionen.
- (12) Det är mycket viktigt att anta tekniska krav som otvetydigt fastställer vilka särdrag som de unionsomfattande betalningsordningar som ska utvecklas inom ramen för lämpliga styrarrangemang ska uppvisa för att säkerställa interoperabiliteten mellan betalningssystem. Dessa tekniska krav bör inte begränsa flexibiliteten och innovationerna, utan bör vara öppna för och neutrala gentemot potentiella nya utvecklingar och förbättringar på betalningsmarknaden. De tekniska kraven bör utformas med beaktande av särdragen hos betalningar och autogireringar, i synnerhet när det gäller de uppgifter som anges i betalningsmeddelandet.
- (13) Det är viktigt att vidta åtgärder för att stärka betaltjänstanvändarnas förtroende för användningen av sådana tjänster, särskilt för autogireringar. Dessa åtgärder bör göra det möjligt för betalare att ge sin betaltjänstleverantör i uppdrag att begränsa en autogirering till ett visst belopp eller en viss periodicitet och att upprätta specifika positiva och negativa listor över betalningsmottagare. Inom ramen för upprättandet av unionsomfattande autogireringsordningar är det lämpligt att konsumenterna kan dra nytta av sådana kontroller. För det praktiska genomförandet av sådana kontroller av betalningsmottagarna är det dock viktigt att betaltjänstleverantörer kan göra dessa kontroller på grundval av Iban-nummer och, under en övergångsperiod men bara då det är nödvändigt, BIC-koden, eller någon annan kod för att unikt identifiera en specificerad betalningsmottagare. Andra relevanta användarrättigheter har redan fastställts i direktiv 2007/64/EG och de bör till fullo säkerställas.
- (14) Teknisk standardisering är en hörnsten för integrationen av nätverk som exempelvis unionens betalningsmarknad. Tillämpningen av standarder som utvecklats av de internationella eller europeiska standardiseringsorganen bör vara obligatorisk från och med ett visst datum för alla berörda transaktioner. Inom ramen för en betalning utgörs sådana obligatoriska standarder av Iban, BIC samt meddelandestandarden för finansiella tjänster, ISO 20022 XML-standard. Det är därför nödvändigt att alla betaltjänstleverantörer använder dessa standarder för att nå en fullständig interoperabilitet inom hela unionen. Den obligatoriska användningen av Iban och, när så är lämpligt, BIC bör framför allt främjas med hjälp av omfattande kommunikations- och stödåtgärder i medlemsstaterna för att möjliggöra en smidig och problemfri övergång till unionsomfattande betalningar och autogireringar, inte minst för konsumenterna. Betaltjänstleverantörer bör bilateralt eller multilateralt kunna komma överens om att utvidga basuppsättningen av latinska tecken till stöd för regionala variationer av Sepas standardmeddelanden.
- (15) Det är absolut nödvändigt att alla aktörer, och särskilt unionsmedborgarna, är ordentligt informerade i tid så att de är fullständigt förberedda på de förändringar som Sepa medför. Nyckelaktörer såsom betaltjänstleverantörer, offentliga förvaltningar och nationella centralbanker liksom andra betydande användare av regelbundna betalningar bör därför genomföra specifika och omfattande informationskampanjer som är anpassade till behovet och skräddarsydda till sin publik efter behov, för att öka allmänhetens kunskaper och förbereda medborgarna på Sepa-övergången. I synnerhet är det nödvändigt att vänja medborgarna vid övergången från BBAN-nummer till Iban-nummer. Nationella Sepa-samordningskommittéer är bäst placerade för att samordna sådana informationskampanjer.
- (16) För att möjliggöra en samlad övergångsprocess så att det blir tydligt och enkelt för konsumenterna, är det lämpligt att fastställa en enda tidpunkt för övergången då alla betalnings- och autogireringstransaktioner bör uppfylla dessa tekniska krav, samtidigt som marknaden bör lämnas öppen för fortsatt utveckling och innovation.
- (17) Under en övergångsperiod bör medlemsstaterna kunna tillåta betaltjänstleverantörerna att låta konsumenterna fortsätta att använda BBAN-numret för nationella betaltjänstransaktioner under förutsättning att interoperabiliteten säkerställs genom att BBAN-numret tekniskt och säkert omvandlas till ett unikt betalkontonummer hos den berörda betaltjänstleverantören. Betaltjänstleverantören bör inte ta ut några direkta och indirekta avgifter i samband med den tjänsten.
- (18) Även om utvecklingsnivån för betal- och autogireringstjänster varierar från en medlemsstat till en annan, skulle ett gemensamt slutdatum efter en lämplig genomförandeperiod, som gör det möjligt att genomföra de nödvändiga processerna, bidra till en samordnad, sammanhängande och integrerad övergång till Sepa och även bidra till att förhindra ett tvåhastighetsgenomförande av Sepa, vilket skulle skapa stor förvirring bland konsumenterna.
- (19) Betaltjänstleverantörer och betaltjänstanvändare bör få tillräckligt med tid för att anpassa sig till de tekniska kraven. Anpassningsperioden bör dock inte i onödan försena fördelarna för konsumenterna eller missgynna förutseende operatörer som redan har börjat gå över till Sepa. För nationella och gränsöverskridande betalningstransaktioner bör betaltjänstleverantörerna erbjuda sina enskilda kunder de tekniska tjänster som krävs för att övergången till de tekniska kraven enligt denna förordning ska bli smidig och säker.

- (20) Det är viktigt att tillhandahålla betalningsbranschen rätts-säkerhet när det gäller affärsmodeller för autogireringar. Att reglera de multilaterala förmedlingsavgifterna för autogireringar är väsentligt för att skapa lika konkurrens-villkor mellan betaltjänstleverantörerna och för att göra det möjligt att utveckla en inre marknad för autogirering-ar. Förmedlingsavgifter för transaktioner som avvisas, vägras, återsänds eller upphävs för att de inte kan ge-nomföras korrekt eller ger upphov till en manuell han-tering (s.k. R-transaktioner där bokstaven "R" kan betyda avvisa, vägran, återsändning, upphävande, återkallelse eller begäran om annullering) skulle kunna bidra till en effektiv kostnadsfördelning inom den inre marknaden. Det förefaller således vara av fördel för skapandet av en effektiv europeisk marknad för autogirering om man kunde förbjuda multilaterala förmedlingsavgifter per transaktion. Avgifter för R-transaktioner bör emellertid tillåtas under förutsättning att de uppfyller vissa villkor. Betaltjänstleverantörerna måste med hänsyn till trans-parens och konsumentskydd tillhandahålla konsumen-terna tydlig och begriplig information om avgifter för R-transaktioner. Sådana R-transaktionsbestämmelser in-verkar dock inte på tillämpningen av artiklarna 101 och 102 i fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt (EUF-fördraget). Dessutom bör det noteras att i all-mänhet har autogireringar och kortbetalningar olika sär-drag, särskilt eftersom betalningsmottagare i högre grad kan uppmuntra användning av autogireringar från beta-lare genom redan existerande avtal mellan betalningsmot-tagaren och betalaren, medan inga sådana avtal existerar för kortbetalningar och betalningstransaktionen ofta är en isolerad och oregelbunden händelse. Därför påverkar inte bestämmelserna om multilaterala förmedlingsavgifter för autogireringar analysen enligt unionens konkurrens-lagstiftning av multilaterala förmedlingsavgifter för betal-kortstransaktioner. Andra alternativa tjänster omfattas inte av förbudet enligt denna förordning när de tydligt och tveklöst skiljer sig från de centrala tjänsterna för autogirering och när betaltjänstleverantörerna och betal-tjänstanvändarna är helt fria att erbjuda eller använda sådana tjänster. De är dock fortfarande underställda unio-nens och nationella konkurrensregler.
- (21) Därför bör möjligheten att tillämpa multilaterala förmed-lingsavgifter per transaktion för nationella och gränsöver-skridande autogireringar tidsbegränsas, och allmänna vill-kor bör fastställas för tillämpningen av förmedlingsavgif-ter för R-transaktioner.
- (22) Kommissionen bör övervaka nivån på avgifterna för R-transaktioner i unionen. Avgifterna för R-transaktionerna på den inre marknaden bör närma sig varandra över tiden så att de inte varierar mellan medlemsstaterna i en sådan utsträckning att de äventyrar de lika konkur-rensvillkoren.
- (23) I en del medlemsstater används fortfarande vissa äldre betaltjänster som genomförs som betalningar eller auto-gireringar men som har mycket specifika funktioner, ofta på grund av historiska eller rättsliga skäl. Transaktions-volymer för dessa tjänster är ofta obetydlig. Sådana tjän-ster kan därför klassificeras som nischprodukter. En över-gångsperiod för sådana nischprodukter som är tillräckligt lång för att minimera övergångens inverkan på betal-tjänstanvändarna bör hjälpa båda sidor av marknaden att främst fokusera på övergången av merparten av betal-ningarna och autogireringarna, vilket skulle göra det möj-ligt att tidigare utnyttja merparten av de potentiella för-delarna med en integrerad betalningsmarknad inom unio-nen. I vissa medlemsstater finns det specifika autogire-ringsinstrument som verkar vara mycket lika betalkorts-transaktioner i det att betalaren använder ett kort på försäljningsstället för att initiera betalningstransaktionen men den underliggande betalningstransaktionen är en autogirering. Vid en sådan betalningstransaktion används kortet bara för avläsning i syfte att underlätta ett elek-troniskt skapande av medgivandet som måste underteck-nas av betalaren på försäljningsstället. Även om en sådan betaltjänst inte kan klassificeras som en nischprodukt, behövs det en övergångsperiod i samband med sådana betaltjänster på grund av den betydande transaktionsvoly-men. I syfte att ge aktörerna möjlighet att genomföra en adekvat Sepa-ersättning, bör denna övergångsperiod vara tillräckligt lång.
- (24) För att den inre marknaden för betalningar ska fungera väl måste betalare som exempelvis konsument, företag eller offentliga myndigheter kunna sända betalningar till betalkonton som innehas av betalningsmottagare vars betaltjänstleverantörer är etablerade i andra medlemssta-ter och nåbara i enlighet med denna förordning.
- (25) För att trygga en smidig övergång till Sepa bör varje giltigt godkännande för betalningsmottagaren att inkas-sera återkommande autogireringar i en äldre ordning för-bli giltigt efter den övergångsfrist som upprättats i denna förordning. Detta godkännande bör anses som ett samtycke till att betaltjänstleverantören genomför de återkommande autogireringar som inkasseras av betal-ningsmottagaren i enlighet med denna förordning, i av-saknad av nationell lagstiftning om fortsatt giltighet för medgivandet eller kundöverenskommelser som ändrar autogireringsmedgivanden så att de kan fortsätta. Kon-sumenternas rättigheter måste dock skyddas, och där ett befintligt autogireringsmedgivande har en ovillkorlig rätt till återbetalning bör sådana rättigheter bibehållas.
- (26) De behöriga myndigheterna bör ges befogenhet att effek-tivt fullgöra sina övervakningsskyldigheter och vidta alla nödvändiga åtgärder, inbegripet att behandla klagomål, för att säkerställa att betaltjänstleverantörer följer denna förordning. Medlemsstaterna bör också tillse att klagomål mot betaltjänstanvändare som inte efterlever denna för-ordning kan framföras och att denna förordning på ett effektivt och ändamålsenligt sätt kan genomföras an-tingen genom administrativa åtgärder eller genom dom-stolsprövning. För att främja efterlevnaden av denna för-ordning bör medlemsstaternas behöriga myndigheter

samarbeta med varandra och, i lämpliga fall, med Europeiska centralbanken (ECB) och medlemsstaternas nationella centralbanker samt andra relevanta behöriga myndigheter, som den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) som inrättades genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010⁽¹⁾ (EBA), vilka utsetts enligt unionslagstiftning eller nationell lagstiftning som är tillämplig på betaltjänstleverantörer.

- (27) Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och tillse att dessa sanktioner är effektiva, proportionella och avskräckande samt att de tillämpas. Dessa sanktioner bör inte tillämpas på konsumenter.
- (28) För att ge möjlighet till överklagande när denna förordning har tillämpats inkorrekt eller då tvister uppstår mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer avseende rättigheter eller skyldigheter enligt denna förordning, bör medlemsstaterna införa adekvata och effektiva utomrättsliga förfaranden för klagomål och tvistlösning. Medlemsstaterna bör kunna besluta att dessa förfaranden endast ska tillämpas på konsumenter eller på konsumenter och mikroföretag.
- (29) Kommissionen bör förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, EBA och ECB en rapport om tillämpningen av denna förordning. Rapporten bör vid behov åtföljas av förslag till ändringar av förordningen.
- (30) För att tillse att de tekniska kraven för betalningar och autogireringar i euro förblir uppdaterade, bör kommissionen delegeras befogenhet att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget när det gäller dessa tekniska krav. I förklaringen (nr 39) om artikel 290 i EUF-fördraget, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, noterade konferensen kommissionens avsikt att i enlighet med sin etablerade praxis även i fortsättningen samråda med av medlemsstaterna utsedda experter vid utarbetandet av kommissionens utkast till delegerade akter på området finansiella tjänster. Det är av särskild betydelse att kommissionen genomför lämpliga och transparenta samråd under utarbetandet av utkastet, inklusive med ECB och alla berörda intressenter. Kommissionen bör, då den förbereder och utarbetar delegerade akter, se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (31) Eftersom betaltjänstleverantörer som är etablerade i medlemsstater som inte har euron som valuta kommer att behöva inleda ett särskilt förberedande arbete utanför betalningsmarknaden för sin nationella valuta, bör dessa

betaltjänstleverantörer tillåtas att skjuta upp tillämpningen av de tekniska kraven under en viss period. Medlemsstater som inte har euron som valuta bör dock uppfylla de tekniska kraven i syfte att skapa ett verkligt europeiskt betalningsområde, vilket kommer att stärka den inre marknaden.

- (32) För att trygga ett omfattande allmänt stöd för Sepa är en hög nivå på skyddet av betalare av avgörande betydelse, särskilt för autogireringstransaktioner. Den nuvarande och enda paneuropeiska autogireringsordningen för konsumenter som utvecklats av EPC föreskriver en automatisk och ovillkorlig rätt till återbetalning av auktoriserade betalningstransaktioner under en period på åtta veckor från det datum då medlen debiterades, samtidigt som denna återbetalningsrätt är föremål för åtskilliga villkor enligt artiklarna 62 och 63 i direktiv 2007/64/EG. Mot bakgrund av den rådande marknadssituationen och nödvändigheten att säkerställa en hög nivå på konsumentskyddet bör följderna av dessa bestämmelser bedömas i den rapport som kommissionen, i enlighet med artikel 87 i direktiv 2007/64/EG, senast den 1 november 2012 ska lägga fram inför Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och ECB, vid behov tillsammans med ett förslag till översyn.
- (33) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽²⁾ reglerar hanteringen av personuppgifter som behandlas enligt denna förordning. Övergången till Sepa och införandet av gemensamma standarder och regler för betalningar bör ske i överensstämmelse med nationell lagstiftning om skydd av känsliga personuppgifter i medlemsstaterna och bör skydda unionsmedborgarnas intressen.
- (34) Finansiella meddelanden om betalningar och överföringar inom ramen för Sepa omfattas inte av tillämpningsområdet för avtalet mellan Europeiska unionen och Amerikas förenta stater av den 28 juni 2010 om behandling och överföring av uppgifter om finansiella betalningsmeddelanden från Europeiska unionen till Förenta staterna i enlighet med programmet för att spåra finansiering av terrorism (TFTP)⁽³⁾.
- (35) Eftersom målet för denna förordning, nämligen att inrätta tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför på grund av dess omfattning eller verkningar bättre kan uppnås på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

⁽¹⁾ EUT L 331, 15.12.2010, s. 12.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽³⁾ EUT L 195, 27.7.2010, s. 5.

- (36) Enligt artikel 5.1 i förordning (EG) nr 924/2009 ska medlemsstaterna avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav för betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik som rör deras kunders betalningstransaktioner för belopp på upp till 50 000 EUR. Insamlingen av betalningsbalansstatistik om avvecklingar infördes efter avskaffandet av valuta-kontrollerna och har utgjort en viktig uppgiftskälla tillsammans med andra, till exempel direkta undersökningar, och bidragit till statistik av god kvalitet. Från början av 1990-talet valde vissa medlemsstater att förlita sig mer på uppgifter som direkt rapporteras av företag och hushåll än på uppgifter som rapporteras genom banker för deras kunders räkning. Även om avvecklingsbaserad rapportering är en lösning som för samhället i stort minskar kostnaden för upprättande av betalningsbalanssammanställningar samtidigt som god kvalitet på statistiken uppnås, kan bibehållandet, när det strikt gäller gränsöverskridande betalningar, av sådan rapportering i vissa medlemsstater minska effektiviteten och öka kostnaderna. Eftersom ett av syftena med Sepa är att minska kostnaderna för gränsöverskridande betalningar, bör avvecklingsbaserad betalningsbalansrapportering avskaffas helt.
- (37) I syfte att öka rättssäkerheten är det lämpligt att anpassa tidsfristerna för förmedlingsavgifter i artikel 7 i förordning (EG) nr 924/2009 till bestämmelserna i den här förordningen.
- (38) Förordning (EG) nr 924/2009 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

- I denna förordning fastställs regler för betalnings- och autogireringstransaktioner i euro inom unionen där såväl betalarens som betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer är etablerade inom unionen, eller där betalningstransaktionens enda betaltjänstleverantör är etablerad inom unionen.
- Följande omfattas inte av denna förordning:
 - Betalningstransaktioner som genomförs mellan och internt hos betaltjänstleverantörer, inbegripet deras ombud eller filialer, för egen räkning.
 - Betalningstransaktioner som hanteras och utförs i system för betalning av större belopp med undantag för autogireringstransaktioner där betalaren inte uttryckligen begärt att betalningen ska gå via system för betalning av större belopp.
 - Betalningstransaktioner som genomförs med betalkort eller liknande, däribland kontantuttag, om inte betalkort eller liknande bara används för att generera den information som krävs för att direkt göra betalningar eller autogireringar till och från betalkonton som identifieras genom BBAN-nummer eller Iban-nummer.

- Betalningstransaktioner som genomförs med hjälp av teleutrustning eller digital eller informationsteknisk utrustning och som inte leder till en betalning eller autogirering till och från ett betalkonto som identifieras genom BBAN-nummer eller Iban-nummer.
- Penningöverföringstransaktioner enligt artikel 4.13 i direktiv 2007/64/EG.
- Betalningstransaktioner där elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet⁽¹⁾ överförs, om inte sådana transaktioner leder till betalningar eller autogireringar till och från ett betalkonto som identifieras genom BBAN-nummer eller Iban-nummer.

3. I de fall då betalningsordningar bygger på betalningstransaktioner som genomförs genom betalningar eller autogireringar men som även har andra alternativa särdrag eller tjänster ska denna förordning endast tillämpas på de bakomliggande betalningarna eller autogireringarna.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- betalning: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto med en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren,
- autogirering: en nationell eller gränsöverskridande betaltjänst för debitering av en betalares betalkonto, där en betalningstransaktion initieras av betalningsmottagaren på grundval av betalarens samtycke,
- betalare: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om betalaren inte har något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder till en betalningsmottagares betalkonto,
- betalningsmottagare: en fysisk eller juridisk person som är innehavare av ett betalkonto och som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion,
- betalkonto: ett konto som innehas i en eller flera betaltjänstanvändares namn och som används för genomförande av betalningstransaktioner,

⁽¹⁾ EUT L 267, 10.10.2009, s. 7.

6. betalningssystem: ett system för överföring av medel med formella och standardiserade arrangemang och gemensamma regler för behandling, clearing eller avveckling av betalningstransaktioner,
7. betalningsordning: en enda uppsättning regler, förfaranden och standarder och/eller genomföranderiktlinjer som betaltjänstleverantörerna kommit överens om för att genomföra betalningstransaktioner över hela unionen och inom medlemsstaterna, och som är avskilt från den infrastruktur eller det betalningssystem som ligger till grund för dess drift,
8. betaltjänstleverantör: en betaltjänstleverantör som omfattas av någon av de kategorier som avses i artikel 1.1 i direktiv 2007/64/EG och juridiska och fysiska personer som avses i artikel 26 i samma direktiv, men inte de organ som räknas upp i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/48/EG av den 14 juni 2006 om rätten att starta och driva verksamhet i kreditinstitut⁽¹⁾ som omfattas av ett undantag i enlighet med artikel 2.3 i direktiv 2007/64/EG,
9. betaltjänstanvändare: en fysisk eller juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av betalare eller betalningsmottagare,
10. betalningstransaktion: en åtgärd som initieras av betalaren eller betalningsmottagaren vid överföring av medel mellan betalkonton i unionen, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren,
11. betalningsorder: varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,
12. förmedlingsavgift: avgift som betalas mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer för autogireringar,
13. multilateral förmedlingsavgift: en multilateral förmedlingsavgift som är föremål för ett arrangemang mellan fler än två betaltjänstleverantörer,
14. BBAN-nummer: ett nationellt betalkontonummer som otvetydigt identifierar ett enskilt betalkonto hos en betaltjänstleverantör i en medlemsstat och som endast kan användas för nationella betalningstransaktioner, samtidigt som samma betalkonto identifieras med ett Iban-nummer vid gränsöverskridande betalningstransaktioner,
15. Iban-nummer: ett internationellt betalkontonummer som otvetydigt identifierar ett enskilt betalkonto i en medlemsstat och vars särdrag fastställs genom Internationella standardiseringsorganet (ISO),
16. BIC-kod: en företagsidentifieringskod som otvetydigt identifierar en betaltjänstleverantör och vars särdrag fastställs genom ISO,
17. ISO 20022 XML-standard: en standard för utveckling av elektroniska finansiella meddelanden enligt ISO:s definition och som avser betalningstransaktionernas fysiska representation med XML-syntax, i enlighet med branschens regler och tillämpningsriktlinjer för de unionsomfattande ordningar för betalningstransaktioner som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde,
18. system för betalning av större belopp: ett betalningssystem vars huvudsyfte är hantering, clearing eller avveckling av enstaka brådskande betalningstransaktioner med hög prioritet och vanligtvis stora belopp,
19. avvecklingsdatum: det datum då skyldigheterna i samband med överföringen av medel fullgörs mellan betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör,
20. inkassering: den del av en autogireringstransaktion som inleds med betalningsmottagarens initiering och avslutas genom sedvanlig debitering av betalarens betalkonto,
21. medgivande: uttryck för betalarens samtycke och godkännande gentemot betalningsmottagaren och (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren) gentemot betalarens betaltjänstleverantör att betalningsmottagaren har rätt att initiera en inkassering för att debitera betalarens specificerade betalkonto och att betalarens betaltjänstleverantör har rätt att följa dessa instruktioner,
22. system för betalning av mindre belopp: ett betalningssystem vars huvudsyfte är att behandla, cleara eller avveckla betalningar eller autogireringar som i allmänhet har sammanförts för överföring och i första hand avser mindre belopp och har låg prioritet, och som inte är ett system för betalning av större belopp,
23. mikroföretag: företag som, när betaltjänstavtalet ingås, är ett företag i enlighet med definitionen i artikel 1 och artikel 2.1 och 2.3 i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG⁽²⁾,
24. konsument: fysisk person som agerar i andra syften än handel, affärsverksamhet eller yrkesmässig verksamhet i samband med betaltjänstavtal,
25. R-transaktion: en betalningstransaktion som inte kan genomföras ordentligt av en betaltjänstleverantör och som ger upphov till en manuell hantering, bland annat på grund av brist på medel, återkallelse, fel belopp eller fel datum, avsaknad av medgivande, eller fel eller avslutat betalkonto,
26. gränsöverskridande betalningstransaktion: en betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i olika medlemsstater,
27. nationell betalningstransaktion: en betalningstransaktion som initierats av en betalare eller av en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer befinner sig i samma medlemsstat,

⁽¹⁾ EUT L 177, 30.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.

28. referenspart: fysisk eller juridisk person för vars räkning en betalare gör en betalning eller en betalningsmottagare mottar en betalning.

Artikel 3

Nåbarhet

1. En betalningsmottagares betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell betalning under en betalningsordning ska, i enlighet med en unionsomfattande betalningsordnings regler, vara nåbar för betalningar som initierats av en betalare genom en betaltjänstleverantör som är etablerad i någon av unionens medlemsstater.

2. En betalares betaltjänstleverantör som är nåbar för en nationell autogirering under en betalningsordning ska, i enlighet med en unionsomfattande betalningsordnings regler, vara nåbar för autogireringar som initierats av en betalningsmottagare genom en betaltjänstleverantör som är etablerad i någon av unionens medlemsstater.

3. Punkt 2 ska endast tillämpas på autogireringar som är tillgängliga för konsumenter som betalare under betalningsordningen.

Artikel 4

Interoperabilitet

1. Betalningsordningar som ska användas av betaltjänstleverantörer för att genomföra betalningar och autogireringar ska uppfylla följande krav:

- a) Deras regler ska vara desamma för nationella och gränsöverskridande betalningstransaktioner inom unionen och på samma sätt för nationella och gränsöverskridande autogireringstransaktioner inom unionen.
- b) Deltagarna i betalningsordningen ska utgöra en majoritet av betaltjänstleverantörerna inom en majoritet av medlemsstaterna och utgöra en majoritet av de betaltjänstleverantörer inom unionen som tillhandahåller betalningar respektive autogireringar.

När varken betalaren eller betalningsmottagaren är en konsument, ska med avseende på led b i första stycket endast medlemsstater där sådana tjänster finns tillgängliga genom betaltjänstleverantörer och betaltjänstleverantörer som tillhandahåller sådana tjänster beaktas.

2. Operatören av eller, i avsaknad av en formell operatör, deltagarna i system för betalning av mindre belopp inom unionen ska se till att deras betalningssystem är tekniskt interoperabla med andra system för betalning av mindre belopp i unionen genom användning av standarder som utvecklats av de internationella och europeiska standardiseringsorganen. Dessutom ska de inte anta affärsregler som begränsar interoperabiliteten med andra system för betalning av mindre belopp i

unionen. Betalningssystem som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/26/EG av den 19 maj 1998 om slutgiltigt avveckling i system för överföring av betalningar och värdepapper⁽¹⁾ ska bara vara skyldiga att säkerställa teknisk interoperabilitet med andra betalningssystem som avses i samma direktiv.

3. Hanteringen av betalningar och autogireringar får inte störas av tekniska hinder.

4. Ägaren till betalningsordningen eller, om det inte finns någon formell ägare, den ledande deltagaren i en ny betalningsordning för mindre betalningar som har deltagare i åtminstone åtta medlemsstater får ansöka hos de behöriga myndigheterna i en medlemsstat där betalningsordningens ägare eller ledande deltagare är etablerade om ett tillfälligt undantag från de villkor som anges i punkt 1 första stycket led b. Dessa behöriga myndigheter får, efter att ha samrått med de behöriga nationella myndigheterna i de övriga medlemsstater där den nya betalningsordningen har en deltagare, kommissionen och ECB, bevilja ett sådant undantag för högst tre år. Dessa behöriga myndigheter ska basera sitt beslut på den nya betalningsordningens potential att utvecklas till en fullfjädrad paneuropeisk betalningsordning och dess bidrag till att förbättra konkurrensen eller främja innovation.

5. Med undantag av betaltjänster som åtnjuter ett undantag enligt artikel 16.4, ska denna artikel gälla från och med den 1 februari 2014.

Artikel 5

Krav för betalnings- och autogireringstransaktioner

1. Betaltjänstleverantörer ska utföra betalnings- och autogireringstransaktioner i enlighet med följande krav:

- a) De ska använda det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan för identifiering av betalkonton oavsett var den berörde betaltjänstleverantören är etablerad.
- b) De ska använda de meddelandeformat som anges i punkt 1 b i bilagan vid översändandet av betalningstransaktioner till en annan betaltjänstleverantör eller via ett system för betalning av mindre belopp.
- c) De ska tillse att betaltjänstanvändaren använder det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan för identifieringen av betalkonton oavsett om betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör eller den enda betaltjänstleverantören i betalningstransaktionen är etablerade i samma medlemsstat som betaltjänstanvändarna eller i en annan medlemsstat.
- d) De ska tillse att, när en betaltjänstanvändare som inte är en konsument eller ett mikroföretag initierar eller mottar enskilda betalningar eller enskilda autogireringar vilka inte överförs individuellt utan har sammanförts för överföring, det meddelandeformat som anges i punkt 1 b i bilagan används.

⁽¹⁾ EGT L 166, 11.6.1998, s. 45.

Utan att det påverkar tillämpningen av led b i första stycket ska betaltjänstleverantören, på särskild begäran från en betaltjänst-användare, använda de meddelandeformat som anges i punkt 1 b i bilagan i sina förbindelser med denna betaltjänstanvändare.

2. Betaltjänstleverantörer ska utföra betalningar i enlighet med följande krav, med förbehåll för eventuella skyldigheter i den nationella lagstiftning som genomför direktiv 95/46/EG.

- a) Betalarens betaltjänstleverantör ska tillse att betalaren tillhandahåller de uppgifter som anges i punkt 2 a i bilagan.
- b) Betalarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalningsmottagarens betaltjänstleverantör de uppgifter som anges i punkt 2 b i bilagan.
- c) Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalningsmottagaren de uppgifter som anges i punkt 2 d i bilagan eller göra dem tillgängliga för denne.

3. Betaltjänstleverantörer ska utföra autogireringar i enlighet med följande krav, med förbehåll för eventuella skyldigheter i den nationella lagstiftning som genomför direktiv 95/46/EG.

- a) Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska tillse att
 - i) betalningsmottagaren tillhandahåller de uppgifter som anges i punkt 3 a i bilagan i samband med den första autogireringen och vid engångsgireringar samt vid varje efterföljande betalningstransaktion,
 - ii) betalaren ger sitt samtycke till både betalningsmottagaren och betalarens betaltjänstleverantör (direkt eller indirekt via betalningsmottagaren), att medgivandena, tillsammans med senare ändringar eller annulleringar, sparas av betalningsmottagaren eller av en tredje part för betalningsmottagarens räkning och att betalningsmottagaren informeras om detta krav av betaltjänstleverantören i enlighet med artiklarna 41 och 42 i direktiv 2007/64/EG.
- b) Betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalarens betaltjänstleverantör de uppgifter som anges i punkt 3 b i bilagan.
- c) Betalarens betaltjänstleverantör ska tillhandahålla betalaren de uppgifter som anges i punkt 3 c i bilagan eller göra dem tillgängliga för denne.
- d) Betalaren ska ha rätt att ge sin betaltjänstleverantör i uppdrag att
 - i) begränsa en autogirering till ett visst belopp eller en viss periodicitet, eller både och,
 - ii) om medgivandet under en betalningsordning inte föreskriver rätt till återbetalning, kontrollera varje autogireringstransaktion för att fastställa att beloppet och periodiciteten på den ingivna autogireringstransaktionen motsvarar det belopp och den periodicitet som anges i medgivandet, innan deras betalkonto debiteras på grundval av uppgifterna om medgivandet,

- iii) blockera alla autogireringar från betalarens betalkonto eller alla autogireringar som initierats av en eller flera specificerade betalningsmottagare eller endast godkända autogireringar som initierats av en eller flera specificerade betalningsmottagare.

Om varken betalaren eller betalningsmottagaren är en konsument, ska betaltjänstleverantörerna inte behöva uppfylla kraven i led d i, ii eller iii.

Betalaren ska informeras av sin betaltjänstleverantör om de rättigheter som anges i led d i enlighet med artiklarna 41 och 42 i direktiv 2007/64/EG.

I samband med den första autogireringstransaktionen eller vid en engångsgireringstransaktion samt vid varje efterföljande autogireringstransaktion ska betalningsmottagaren lämna uppgifter om medgivandet till sin betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ska lämna dessa uppgifter om medgivandet till betalarens betaltjänstleverantör vid varje autogireringstransaktion.

4. Utöver de krav som avses i punkt 1 ska en betalningsmottagare som tar emot betalningar lämna det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan och, fram till den 1 februari 2014 för nationella betalningstransaktioner och fram till den 1 februari 2016 för gränsöverskridande betalningstransaktioner, men bara om det är nödvändigt, sin betaltjänstleverantörs BIC-kod till betalarna varje gång en betalning begärs.

5. Före den första autogireringstransaktionen ska en betalare lämna det betalkontonummer som anges i punkt 1 a i bilagan. Betalaren ska meddela sin betaltjänstleverantörs BIC-kod fram till den 1 februari 2014 för nationella betalningstransaktioner och fram till den 1 februari 2016 för gränsöverskridande betalningstransaktioner, men bara om det är nödvändigt.

6. Om ramavtalet mellan betalaren och betalarens betaltjänstleverantör inte föreskriver rätt till återbetalning, ska betalarens betaltjänstleverantör, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3 a ii, kontrollera varje autogireringstransaktion för att fastställa att beloppet på den ingivna autogireringstransaktionen motsvarar det belopp och den periodicitet som anges i medgivandet, innan betalarens betalkonto debiteras på grundval av uppgifterna om medgivandet.

7. Efter den 1 februari 2014 för nationella betalningstransaktioner och efter den 1 februari 2016 för gränsöverskridande betalningstransaktioner ska betaltjänstleverantörerna inte kräva av betaltjänstanvändarna att de ska ange en betalares betaltjänstleverantörs eller betalningsmottagares betaltjänstleverantörs BIC-kod.

8. Betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör får inte ta ut någon extra avgift för den avläsning som automatiskt genererar ett medgivande för de betalningstransaktioner som initierats genom eller med hjälp av ett betalkort vid ett försäljningsställe och som leder till en autogirering.

Artikel 6

Slutdatum

1. Senast den 1 februari 2014 ska betalningar utföras i enlighet med de tekniska kraven i artikel 5.1, 5.2 och 5.4 samt punkterna 1 och 2 i bilagan.

2. Senast den 1 februari 2014 ska autogireringar utföras i enlighet med artikel 8.2 och 8.3 och med kraven i artikel 5.1, 5.3, 5.5, 5.6 och 5.8 samt punkterna 1 och 3 i bilagan.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 3 ska autogireringar utföras i enlighet med kraven i artikel 8.1 senast den 1 februari 2017 för nationella betalningar och senast den 1 november 2012 för gränsöverskridande betalningar.

4. För nationella betalningstransaktioner får medlemsstaterna eller, med den berörda medlemsstatens godkännande, medlemsstatens betaltjänstleverantörer, efter att ha beaktat och utvärderat om deras medborgare är förberedda och redo, fastställa tidigare datum än vad som anges i punkterna 1 och 2.

Artikel 7

Giltighet för medgivanden och rätt till återbetalning

1. Ett giltigt godkännande för betalningsmottagaren att inkassera återkommande autogireringar i en äldre betalningsordning som gällde före den 1 februari 2014 ska förbli giltigt efter detta datum och ska anses som ett samtycke till att betalarens betaltjänstleverantör genomför de återkommande autogireringar som inkasseras av denna betalningsmottagare i enlighet med denna förordning i avsaknad av nationell lagstiftning eller kundöverenskommelser om fortsatt giltighet för autogireringsmedgivanden.

2. Ett sådant medgivande som avses i punkt 1 ska möjliggöra ovillkorlig rätt till återbetalning och att återbetalningen antedateras till datumet för den återbetalade betalningen där sådana återbetalningar fastställs i det befintliga medgivandet.

Artikel 8

Förmedlingsavgifter för autogireringstransaktioner

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2 får ingen multilateral förmedlingsavgift per autogireringstransaktion eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller verkan tillämpas på autogireringstransaktioner.

2. För R-transaktioner får en multilateral förmedlingsavgift tillämpas under förutsättning att följande villkor är uppfyllda:

a) Arrangemanget ska syfta till att effektivt fördela kostnaderna på de betaltjänstleverantörer, eller deras betaltjänstanvändare, som har orsakat R-transaktionen, beroende på vilket som är tillämpligt, med beaktande av transaktionskostnaderna och ska säkerställa att betalaren inte automatiskt belastas med avgifter, och att betaltjänstleverantören inte belastar betal-

tjänstanvändare med en given typ av R-transaktionsavgifter som överstiger betaltjänstleverantörens kostnader för sådana transaktioner.

b) Avgifterna ska vara helt kostnadsbaserade.

c) Avgifterna får inte överskrida de faktiska kostnaderna för hanteringen av en R-transaktion hos den mest kostnadseffektiva jämförbara betaltjänstleverantör som är en representativ part till arrangemanget i fråga om transaktionsvolym och typ av tjänst.

d) Tillämpningen av avgifter i enlighet med leden a, b och c ska förhindra att betaltjänstleverantörerna påför de respektive betaltjänstanvändarna avgifter som går utöver de kostnader som ska täckas av dessa förmedlingsavgifter.

e) Det ska inte finnas något praktiskt och ekonomiskt hållbart alternativ till arrangemanget som skulle kunna ge en lika eller mer effektiv hantering av R-transaktioner till samma eller lägre kostnad för konsumenterna.

Med avseende på tillämpningen av första stycket ska endast kostnadskategorier som direkt och otvetydigt är av relevans för hanteringen av R-transaktionen beaktas vid beräkningen av R-transaktionsavgiften. Dessa kostnader ska fastställas exakt. Uppdelningen av kostnadsbeloppet, inbegripet särskilda uppgifter om var och en av dess beståndsdelar, ska ingå i arrangemanget för att underlätta kontroll och övervakning.

3. Punkterna 1 och 2 ska i tillämpliga delar gälla för en betaltjänstleverantörs unilaterala arrangemang och för bilaterala arrangemang mellan betaltjänstleverantörer som har syften eller effekter som motsvarar multilaterala arrangemangs syften eller effekter.

Artikel 9

Betalningars tillgänglighet

1. En betalare som gör en betalning till en betalningsmottagare som har ett betalkonto inom unionen ska inte specificera i vilken medlemsstat detta betalkonto ska finnas, under förutsättning att betalkontot är nåbart i enlighet med artikel 3.

2. En betalningsmottagare som tar emot en betalning eller använder en autogirering för att inkassera medel från en betalare som har ett betalkonto inom unionen ska inte specificera i vilken medlemsstat detta betalkonto ska finnas, under förutsättning att betalkontot är nåbart i enlighet med artikel 3.

Artikel 10

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska som behöriga myndigheter, med ansvar för efterlevnaden av denna förordning, utse offentliga myndigheter, organ som erkänns genom nationell lagstiftning eller offentliga myndigheter som genom nationell lagstiftning uttryckligen har fått befogenhet till detta, inbegripet nationella centralbanker. Medlemsstaterna får utse befintliga organ som behöriga myndigheter.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de behöriga myndigheter som utsetts enligt punkt 1 senast den 1 februari 2013. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen och den europeiska tillsynsmyndigheten (Europeiska bankmyndigheten) (EBA) om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa myndigheter.

3. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheter som avses i punkt 1 har de befogenheter som krävs för utförandet av deras uppgifter. Om mer än en myndighet är behörig i frågor som omfattas av denna förordning på en medlemsstats territorium ska denna medlemsstat se till att dessa myndigheter samarbetar så att de kan uppfylla sina respektive uppgifter effektivt.

4. De behöriga myndigheterna ska på ett effektivt sätt övervaka att betaltjänstleverantörerna efterlever denna förordning och vidta alla åtgärder som krävs för att säkerställa förordningens efterlevnad. De ska samarbeta med varandra i enlighet med artikel 24 i direktiv 2007/64/EG och artikel 31 i förordning (EU) nr 1093/2010.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterna ska senast den 1 februari 2013 fastställa bestämmelser om vilka sanktioner som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och vidta alla åtgärder som krävs för att se till att dessa bestämmelser tillämpas. Dessa sanktioner ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa bestämmelser och åtgärder senast den 1 augusti 2013 och ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar av dessa bestämmelser.

2. De sanktioner som avses i punkt 1 ska inte tillämpas på konsumenter.

Artikel 12

Förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och tvistlösning utanför domstol för att lösa tvister mellan betaltjänstanvändare och deras betaltjänstleverantörer som gäller rättigheter och skyldigheter och som uppkommit till följd av tillämpningen av denna förordning. I detta syfte ska medlemsstaterna utse befintliga organ eller, då det är lämpligt, inrätta nya.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om de organ som avses i punkt 1 senast den 1 februari 2013. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa organ.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att denna artikel endast ska tillämpas på betaltjänstanvändare som är konsumenter eller endast på dem som är konsumenter och mikroföretag. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om sådana bestämmelser senast den 1 augusti 2013.

Artikel 13

Delegering av befogenhet

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 14 för att ändra bilagan i syfte att beakta de tekniska framstegen och marknadsutvecklingen.

Artikel 14

Utövande av delegerade befogenheter

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 13 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 31 mars 2012. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 13 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 13 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av tre månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med tre månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 15

Översyn

Senast den 1 februari 2017 ska kommissionen förelägga Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, ECB och EBA en rapport om tillämpningen av denna förordning, om lämpligt tillsammans med ett förslag.

Artikel 16

Övergångsbestämmelser

1. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna tillåta betaltjänstleverantörer att fram till den 1 februari 2016 tillhandahålla betaltjänstanvändare omvandlingstjänster för nationella betalningstransaktioner och därmed ge betaltjänstanvändare som är konsumenter möjlighet att fortsätta att använda BBAN-nummer i stället för det betalkontonummer som

avses i punkt 1 a i bilagan, under förutsättning att interoperabilitet säkerställs genom att betalarens och betalningsmottagarens BBAN-nummer tekniskt och på ett säkert sätt omvandlas till det betalkontonummer som avses i punkt 1 a i bilagan. Detta betalkontonummer ska överlämnas till den betaltjänstanvändare som initierar transaktionen, när så är lämpligt innan betalningen verkställs. I sådana fall ska betaltjänstleverantörerna inte belasta betaltjänstanvändaren med avgifter som direkt eller indirekt är kopplade till dessa omvandlingstjänster.

2. Betaltjänstleverantörer som tillhandahåller betaltjänster i euro och som befinner sig i en medlemsstat som inte har infört euron som valuta ska efterleva artikel 3 när de tillhandahåller betaltjänster i euro senast den 31 oktober 2016. Om euron införs som valuta i någon av dessa medlemsstater före den 31 oktober 2015, ska emellertid betaltjänstleverantörerna i den medlemsstaten efterleva artikel 3 inom ett år från den dag då den berörda medlemsstaten anslöt sig till euroområdet.

3. Medlemsstaterna får tillåta sina behöriga myndigheter att fram till den 1 februari 2016 göra undantag från alla eller vissa av kraven i artikel 6.1 och 6.2 för betalnings- och autogireringstransaktioner med en sammanlagd marknadsandel på mindre än 10 % av det totala antalet betalnings- eller autogireringstransaktioner i en viss medlemsstat, baserat på den officiella betalningsstatistik som årligen publiceras av ECB.

4. Medlemsstaterna får tillåta sina behöriga myndigheter att fram till den 1 februari 2016 göra undantag från alla eller vissa av kraven i artikel 6.1 och 6.2 för betalningstransaktioner som initierats med betalkort vid ett försäljningsställe och som leder till en autogirering till och från ett betalkonto som identifieras med BBAN-nummer eller Iban-nummer.

5. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna tillåta sina behöriga myndigheter att fram till den 1 februari 2016 göra undantag från det specifika kravet att använda de meddelandeformat som specificeras i punkt 1 b i bilagan och fastställs i artikel 5.1 d för betaltjänstanvändare som initierar eller tar emot enskilda betalningar eller autogireringar som har sammanförts för överföring. Trots ett eventuellt undantag ska betaltjänstleverantörerna uppfylla de krav som anges i artikel 5.1 d om en betaltjänstanvändare begär en sådan tjänst.

6. Genom undantag från artikel 6.1 och 6.2 får medlemsstaterna fram till den 1 februari 2016 skjuta upp tillämpningen av kraven i samband med tillhandahållandet av BIC-koden för nationella betalningstransaktioner i artikel 5.4, 5.5 och 5.7.

7. Då en medlemsstat avser att utnyttja ett undantag som föreskrivs i punkterna 1, 3, 4, 5 eller 6, ska medlemsstaten underrätta kommissionen om detta senast den 1 februari 2013, och ska därefter tillåta sin behöriga myndighet att göra undantag från vissa eller alla de krav som fastställs i artikel 5, 6.1 eller 6.2 och bilagan för de relevanta betalningstransaktioner

såsom omnämns i respektive punkter och stycken och för en period som inte överstiger den som gäller för undantaget. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om betalningstransaktioner som är föremål för undantag och om eventuella efterföljande ändringar.

8. Betaltjänstleverantörer som är belägna i och betaltjänstanvändare som utnyttjar en betaltjänst i en medlemsstat som inte har euron som valuta ska uppfylla kraven i artiklarna 4 och 5 senast den 31 oktober 2016. Operatörer av system för betalning av mindre belopp i en medlemsstat som inte har infört euron som valuta ska uppfylla kraven i artikel 4.2 senast den 31 oktober 2016.

Om euron införs som valuta i någon av dessa medlemsstater före den 31 oktober 2015 ska emellertid betaltjänstleverantörerna eller i förekommande fall operatörer av system för betalning av mindre belopp belägna i och betaltjänstanvändare som utnyttjar en betaltjänst i den medlemsstaten uppfylla de respektive kraven inom ett år från det datum då den berörda medlemsstaten anslöt sig till euroområdet, men dock inte tidigare än de respektive datum som specificerats för de medlemsstater som har euron som valuta den 31 mars 2012.

Artikel 17

Ändringar av förordning (EG) nr 924/2009

Förordning (EG) nr 924/2009 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 ska led 10 ersättas med följande:

"10. medel: sedlar och mynt, kontotillgodohavanden samt elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet (*),

(*) EUT L 267, 10.10.2009, s. 7."

2. I artikel 3 ska punkt 1 ersättas med följande:

"1. De avgifter som en betaltjänstleverantör tar ut av en betaltjänstanvändare för gränsöverskridande betalningar ska vara desamma som de avgifter som denna betaltjänstleverantör tar ut av betaltjänstanvändare för motsvarande nationella betalningar till samma värde och i samma valuta."

3. Artikel 4 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska utgå.

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Betaltjänstleverantören får ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren utöver de som uttas i enlighet med artikel 3.1, om denna användare ger betaltjänstleverantören instruktioner om att utföra den gränsöverskridande betalningen utan att meddela Iban-numret och, i förekommande fall och i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (*), den åtföljande BIC-koden för betalkontot i den andra medlemsstaten. Dessa avgifter ska vara rimliga och motsvara kostnaderna. De ska avtalas mellan betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren. Betaltjänstleverantören ska informera betaltjänstanvändaren om tilläggsavgifternas storlek i god tid innan betaltjänstanvändaren blir bunden av ett sådant avtal.

(*) EUT L 94, 30.3.2012, s. 22.”

4. Artikel 5.1 ska ersättas med följande:

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 14 mars 2012

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

”1. Med verkan från och med 1 februari 2016 ska medlemsstaterna avskaffa avvecklingsbaserade nationella rapporteringskrav för betaltjänstleverantörer för upprättande av betalningsbalansstatistik som rör deras kunders betalningstransaktioner.”

5. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska datumet ”1 november 2012” ersättas med ”1 februari 2017”.

b) I punkt 2 ska datumet ”1 november 2012” ersättas med ”1 februari 2017”.

c) I punkt 3 ska datumet ”1 november 2012” ersättas med ”1 februari 2017”.

6. Artikel 8 ska utgå.

Artikel 18

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

På rådets vägnar

N. WAMMEN

Ordförande

BILAGA

TEKNISKA KRAV (ARTIKEL 5)

1. Utöver de väsentliga krav som anges i artikel 5, ska följande tekniska krav gälla betalnings- och autogireringstransaktioner:
 - a) Det betalkontonummer som avses i artikel 5.1 a och c ska vara Iban-numret.
 - b) Den standard för meddelandeformatet som avses i artikel 5.1 b och d ska vara ISO 20022 XML-standard.
 - c) Fältet med uppgifter om penningöverföringen ska rymma 140 tecken. Betalningsordningar kan tillåta fler tecken, förutom om den utrustning som används för att överföra informationen har tekniska begränsningar avseende antalet tecken, i vilket fall utrustningens tekniska begränsning ska tillämpas.
 - d) Referensinformation om penningöverföringen och alla andra uppgifter som lämnas i enlighet med punkterna 2 och 3 i denna bilaga ska överföras i sin helhet och utan ändring mellan betaltjänstleverantörerna i betalningskedjan.
 - e) När väl de begärda uppgifterna har lämnats i elektroniskt format ska betalningstransaktionerna tillåta en fullständigt automatiserad och elektronisk hantering under alla skeden av betalningskedjan (helautomatisk hantering), så att hela betalningsprocessen kan genomföras elektroniskt utan bearbetning eller manuella åtgärder. Detta ska även gälla manuell hantering av betalnings- och autogireringstransaktioner om möjligt.
 - f) Betalningsordningar ska inte innehålla någon lägsta beloppsgräns för betalningstransaktioner varigenom betalningar och autogireringar sker, men de är inte skyldiga att hantera betalningstransaktioner med nollbelopp.
 - g) Betalningsordningar ska inte vara skyldiga att utföra betalningar och autogireringar som överstiger beloppet 999 999 999,99 EUR.
2. Utöver kraven i punkt 1 ska följande krav gälla betalningstransaktioner:
 - a) De uppgifter som avses i artikel 5.2 a ska vara följande:
 - i) Betalarens namn och/eller Iban-numret på betalarens betalkonto.
 - ii) Betalningsbeloppet.
 - iii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto.
 - iv) I förekommande fall, betalningsmottagarens namn.
 - v) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
 - b) De uppgifter som avses i artikel 5.2 b ska vara följande:
 - i) Betalarens namn.
 - ii) Iban-numret på betalarens betalkonto.
 - iii) Betalningsbeloppet.
 - iv) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto.
 - v) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
 - vi) I förekommande fall, betalningsmottagarens identifikationskod.
 - vii) I förekommande fall, namnet på betalningsmottagarens referenspart.
 - viii) I förekommande fall, avsikten med betalningen.
 - ix) I förekommande fall, kategori för avsikten med betalningen.
 - c) Dessutom ska betalarens betaltjänstleverantör lämna följande obligatoriska uppgifter till betalningsmottagarens betaltjänstleverantör:
 - i) BIC-koden för betalarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).

- ii) BIC-koden för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).
 - iii) Betalningsordningens identifikationskod.
 - iv) Betalningens avvecklingsdatum.
 - v) Referensnumret på betalningsmeddelandet från betalarens betaltjänstleverantör.
- d) De uppgifter som avses i artikel 5.2 c ska vara följande:
- i) Betalarens namn.
 - ii) Betalningsbeloppet.
 - iii) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
3. Utöver kraven i punkt 1 ska följande krav gälla autogireringstransaktioner:
- a) De uppgifter som avses i artikel 5.3 a i ska vara följande:
- i) Typen av autogirering (återkommande girering, engångsgirering, första, sista eller av mottagare återförd girering).
 - ii) Betalningsmottagarens namn.
 - iii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto som ska krediteras vid inkasseringen.
 - iv) I förekommande fall, betalarens namn.
 - v) Iban-numret på betalarens betalkonto som ska debiteras vid inkasseringen.
 - vi) Den unika medgivandereferensen.
 - vii) Då betalarens medgivande ges efter den 31 mars 2012, datumet då det undertecknades.
 - viii) Inkasseringsbeloppet.
 - ix) Om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet, den unika medgivandereferens som lämnats av den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet.
 - x) Betalningsmottagarens identifikationskod.
 - xi) Om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet, identifikationskoden för den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet.
 - xii) I förekommande fall, överföringsinformationen från betalningsmottagaren till betalaren.
 - xiii) I förekommande fall, avsikten med inkasseringen.
 - xiv) I förekommande fall, kategori för avsikten med inkasseringen.
- b) De uppgifter som avses i artikel 5.3 b ska vara följande:
- i) BIC-koden för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).
 - ii) BIC-koden för betalarens betaltjänstleverantör (om inget annat har avtalats mellan de betaltjänstleverantörer som är involverade i betalningstransaktionen).
 - iii) Namnet på betalarens referenspart (om det anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - iv) Identifikationskoden för betalarens referenspart (om den anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - v) Namnet på betalningsmottagarens referenspart (om det anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - vi) Identifikationskoden för betalningsmottagarens referenspart (om den anges i det dematerialiserade medgivandet).
 - vii) Betalningsordningens identifikationskod.
 - viii) Inkasseringens avvecklingsdatum.
 - ix) Inkasseringens referens för betalningsmottagarens betaltjänstleverantör.

- x) Typen av medgivande.
 - xi) Typen av autogirering (återkommande girering, engångsgirering, första, sista eller av mottagare återförd girering).
 - xii) Betalningsmottagarens namn.
 - xiii) Iban-numret på betalningsmottagarens betalkonto som ska krediteras vid inkasseringen.
 - xiv) I förekommande fall, betalarens namn.
 - xv) Iban-numret på betalarens betalkonto som ska debiteras vid inkasseringen.
 - xvi) Den unika medgivandereferensen.
 - xvii) Datumet för undertecknandet av medgivandet om medgivandet lämnas av betalaren efter den 31 mars 2012.
 - xviii) Inkasseringsbeloppet.
 - xix) Den unika medgivandereferens som lämnats av den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet (om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet).
 - xx) Betalningsmottagarens identifikationskod.
 - xxi) Identifikationskoden för den ursprungliga betalningsmottagare som utfärdat medgivandet (om medgivandet har övertagits av en annan betalningsmottagare än den som utfärdade medgivandet).
 - xxii) I förekommande fall, överföringsinformationen från betalningsmottagaren till betalaren.
- c) De uppgifter som avses i artikel 5.3 c ska vara följande:
- i) Den unika medgivandereferensen.
 - ii) Betalningsmottagarens identifikationskod.
 - iii) Betalningsmottagarens namn.
 - iv) Inkasseringsbeloppet.
 - v) I förekommande fall, uppgifter om penningöverföringen.
 - vi) Betalningsordningens identifikationskod.
-

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) nr 261/2012

av den 14 mars 2012

om ändring av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller avtalsvillkor inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-sätt, särskilt artikel 42 första stycket och artikel 43.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

(1) En rad reformer av den gemensamma organisation av marknaden för mjölk och mjölkprodukter som nu ingår i rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning") ⁽⁴⁾ har handlat om marknadsinriktning, dvs. att prissignaler ska få vägleda jordbrukarnas beslut om vad och hur mycket de ska producera, för att stärka mejerisektorns konkurrenskraft och hållbarhet i förhållande till den globaliserade handeln. Därför beslutades det genom antagande av rådets förordning (EG) nr 72/2009 av den 19 januari 2009 om ändring av den gemensamma jordbrukspolitiken genom ändring av förordningarna (EG) nr 247/2006, (EG) nr 320/2006, (EG) nr 1405/2006, (EG) nr 1234/2007, (EG) nr 3/2008 och (EG) nr 479/2008 samt genom upphävande av förordningarna (EEG) nr 1883/78, (EEG) nr 1254/89, (EEG) nr 2247/89, (EEG) nr 2055/93, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 2596/97, (EG) nr 1182/2005 och (EG) nr 315/2007 ⁽⁵⁾ (hälsokontrollreformen 2008–2009) att kvoterna gradvis skulle höjas för att säkerställa en smidig utfasning av systemet med mjölkkvoter 2015.

(2) Under perioden 2007 till 2009 skedde en exceptionell utveckling av marknaden för mjölk och mjölkprodukter, vilket till slut ledde till en prisrasch under 2008–2009. Till en början ledde extrema väderförhållanden i Oceanien till att försörjningen minskade kraftigt, vilket i sin tur ledde till en snabb och stor prishöjning. Även om försörjningen på global nivå började återhämta sig och priserna började återgå till mer normala nivåer fick den därpå följande finansiella och ekonomiska krisen negativa effekter för unionens mejeriproducenter och prisvolatiliteten ökade. Högre råvarupriser resulterade i kraftigt ökade kostnader för foder och andra insatsvaror, inklusive energi. Därefter minskade efterfrågan både globalt och inom unionen, inklusive efterfrågan på mjölk och mjölkprodukter, under en period när unionsproduktionen förblev stabil, vilket innebar att priserna i unionen föll till den lägre skyddsnettsnivån. Denna kraftiga minskning i mejeriråvarupriserna överfördes inte fullt ut till lägre mejeripriser på konsumentnivå, vilket ledde till en ökad bruttomarginal för sektorerna nedströms i kedjan för de flesta mjölk- och mjölksektorsprodukter och länder, vilket i sin tur innebar att efterfrågan på dem förhindrades anpassa sig till låga råvarupriser, prisåterhämtningen fördröjdes och de låga prisernas effekter för mjölkproducenterna förvärrades, vilket gjorde det mycket svårt för många av dem att fortsätta med verksamheten.

(3) Som reaktion på denna svåra marknadssituation för mjölk inrättades en högnivågrupp för mjölk i oktober 2009 för att diskutera åtgärder inom sektorn mjölk och mjölkprodukter på medellång och lång sikt, vilken i samband med att kvoterna avskaffas under 2015 skulle bidra till att stabilisera marknaden och mjölkproducenternas inkomster och samtidigt öka insynen i sektorn.

(4) Högnivågruppen tog emot muntliga och skriftliga synpunkter från stora europeiska intressentgrupper i mejeriförsörjningskedjan, med företrädare för jordbrukare, mejeribearbetningsföretag, mejerihandlare, återförsäljare och konsumenter. Därutöver fick högnivågruppen in bidrag från inbjudna akademiska sakkunniga, företrädare för tredjeländer, nationella konkurrensmyndigheter samt från kommissionens avdelningar. Dessutom anordnades en konferens för mejerisektorns intressenter den 26 mars 2010 där fler aktörer i försörjningskedjan fick möjlighet att uttrycka sina åsikter. Högnivågruppen lämnade sin rapport den 15 juni 2010. Rapporten innehöll en analys av det rådande läget i mejerisektorn och ett antal rekommendationer med fokus på avtalsvillkor, producenternas förhandlingsposition, yrkes- eller branschorganisationer, insyn (inklusive vidareutvecklingen av det europeiska instrumentet för övervakning av livsmedelspriser), marknadsåtgärder och framtida marknader, marknadsföringsnormer och ursprungsmärkning samt innovation och forskning. Som ett första steg behandlas de fyra första av dessa frågor i denna förordning.

⁽¹⁾ EUT C 218, 23.7.2011, s. 110.

⁽²⁾ EUT C 192, 1.7.2011, s. 36.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 15 februari 2012 (ännu ej offentliggjort i EUT) och rådets beslut av den 28 februari 2012.

⁽⁴⁾ EUT L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽⁵⁾ EUT L 30, 31.1.2009, s. 1.

- (5) Högnivågruppen konstaterade att de sektorer som producerar och bearbetar mejeriprodukter skiljer sig kraftigt åt mellan medlemsstaterna. Det finns också stora skillnader mellan aktörer och typer av aktörer inom enskilda medlemsstater. Emellertid är koncentrationen av försörjningen låg i många fall, vilket leder till skillnader i förhandlingsposition mellan jordbrukare och mejerier i försörjningskedjan. Denna obalans kan leda till otillbörliga affärsmetoder; framför allt kan jordbrukare inte känna till vilket pris de kommer att få för sin mjölk när de levererar den, eftersom priset ofta fastställs långt senare av mejerierna på grundval av det erhållna förädlingsvärdet, vilket ofta ligger utanför jordbrukarens kontroll.
- (6) Prisöverföringen längs kedjan är alltså ett problem, särskilt när det gäller priser fritt gården där nivåerna i allmänhet inte är anpassade till de stigande produktionskostnaderna. Inte heller anpassades mjölkutbudet omedelbart till den lägre efterfrågan under 2009. I vissa stora producentmedlemsstater ökade jordbrukarna i själva verket sin produktion jämfört med året innan, som en reaktion på de lägre priserna. Förädlingsvärdet i mejerikedjan har blivit alltmer koncentrerat till nedströms sektorer, särskilt för mejerier och detaljhandlare, med ett pris för slutkonsumenten som inte återspeglas i priset till mjölkproducenten. Alla aktörer inom mejerikedjan, även distributionssektorn, bör uppmanas att samarbeta för att åtgärda denna obalans.
- (7) När det gäller mejerier är den volym av mjölk som levereras till dem under en säsong inte alltid välplanerad. Även för mejerikooperativ (som ägs av jordbrukare, har bearbetningsanläggningar samt bearbetar 58 procent av den obehandlade mjölken i unionen) föreligger en potentiell brist på anpassning av tillgången till efterfrågan: jordbrukarna är skyldiga att leverera all sin mjölk till kooperativet och kooperativet är skyldigt att ta emot all denna mjölk.
- (8) Användningen av formella, skriftliga avtal som ingås före leveransen och innehåller de mest grundläggande villkoren är inte vanlig. Emellertid skulle sådana avtal kunna bidra till att aktörerna inom mejerikedjan åläggs ökat ansvar och ökar medvetenheten för behovet att ta större hänsyn till marknadssignaler, förbättra prisöverföringen och anpassa tillgången till efterfrågan samt bidra till att vissa otillbörliga affärsmetoder undviks.
- (9) I avsaknad av unionslagstiftning om sådana avtal kan medlemsstaterna besluta att göra dem obligatoriska inom ramen för sina egna avtalslagar, under förutsättning att unionslagstiftningen respekteras, särskilt i fråga om den inre marknaden och den gemensamma marknadsorganisationens funktion. Med tanke på de varierande situationerna i unionen vad gäller avtalsrätt bör beslutet ligga hos medlemsstaterna, för att följa subsidiaritetsprincipen. Likvärdiga villkor bör gälla för alla leveranser av obehandlad mjölk inom ett visst territorium. Om en medlemsstat beslutar att varje leverans av obehandlad mjölk till ett bearbetningsföretag från en jordbrukare inom medlemsstatens territorium ska omfattas av ett skriftligt avtal mellan parterna bör denna skyldighet därför även gälla för leveranser av obehandlad mjölk från andra medlemsstater, men det är inte nödvändigt att den gäller för leveranser till andra medlemsstater. I enlighet med subsidiaritetsprincipen bör det vara upp till medlemsstaterna att bestämma om den första köparen ska krävas lämna ett skriftligt anbud till jordbrukaren för ett sådant avtal.
- (10) För att se till att ändamålsenliga miniminormer tillämpas för sådana avtal och säkerställa en välfungerande inre marknad och en gemensam marknadsorganisation bör dock vissa grundläggande villkor fastställas på unionsnivå för användning av sådana avtal. Alla sådana grundläggande villkor ska dock förhandlas fram fritt. I syfte att öka stabiliteten på mejerimarknaden och förbättra mjölkproducenternas avsättning i vissa medlemsstater där det är tämligen vanligt med extremt korta avtal ska medlemsstaterna ha rätt att fastställa en minimiavtalslängd att ingå i sådana avtal och/eller anbud. En sådan minimilängd ska emellertid endast åläggas avtal mellan de första köparna och mjölkproducenten eller för anbud som de första köparna gör till mjölkproducenten. Bestämmelserna får inte heller hämma funktionen på den inre marknaden och mjölkproducenterna ska ha möjlighet att fritt välja att stå utanför eller vägra en sådan minimilängd. Till de grundläggande villkoren hör att det pris som ska betalas kan anges i avtalet, men det är upp till avtalsparterna att bestämma om detta ska vara ett fast pris eller ett rörligt pris som varierar beroende på fastställda faktorer; bland annat mängden och kvaliteten eller sammansättningen på den obehandlade mjölk som levererats, samtidigt som det ska vara möjligt att ange ett fast pris för en viss mängd och ett rörligt pris för ytterligare obehandlad mjölk som levereras inom ramarna för ett och samma avtal.
- (11) Mejerikooperativ som i sina stadgar eller i reglerna eller besluten som baserats därpå har bestämmelser med liknande verkan som de grundläggande avtalsvillkor som fastställs i denna förordning bör för enkelhetens skull uteslutas från kravet på att ingå avtal.
- (12) För att stärka effektiviteten hos det avtalsbaserade systemet enligt ovan, där mellanhänder samlar in mjölk från jordbrukare för att leverera den till bearbetningsföretag, bör medlemsstater ges möjlighet att tillämpa systemet även för dessa mellanhänder.

- (13) Enligt artikel 42 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) ska unionens konkurrensregler tillämpas på produktion av och handel med jordbruksprodukter endast i den omfattning som fastställs av Europaparlamentet och rådet i enlighet med artikel 43.2 i EUF-fördraget, där det föreskrivs att en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna ska upprättas.
- (14) För att säkerställa en genomförbar utveckling av produktionen och således trygga en rimlig levnadsstandard för mjölkbönder bör deras förhandlingsposition stärkas i förhållande till mejeribearbetningsföretag. Detta bör i sin tur leda till en mer rättvis fördelning av förädlingsvärdet längs försörjningskedjan. För att förverkliga dessa mål för den gemensamma jordbrukspolitiken bör därför en bestämmelse införas i enlighet med artiklarna 42 och 43.2 i EUF-fördraget så att producentorganisationer som uteslutande är sammansatta av mjölkbönder eller deras sammanslutningar gemensamt kan förhandla med ett mejeri om avtalsvillkor, däribland pris, för hela eller delar av medlemmarnas produktion. Emellertid bör endast producentorganisationer som ansöker om att erkännas och erkänns i enlighet med artikel 122 i förordning (EG) nr 1234/2007 kunna omfattas av denna bestämmelse. Dessutom bör bestämmelsen inte gälla för erkända producentorganisationer, däribland kooperativ, som bearbetar all obehandlad mjölk från sina medlemmar eftersom det inte är aktuellt med några leveranser av obehandlad mjölk till andra bearbetningsföretag. Dessutom bör man skapa möjlighet för faktiskt erkännande enligt denna förordning för befintliga producentorganisationer som erkänns enligt nationell lagstiftning.
- (15) För att inte försämra kooperativens effektiva funktion och för att skapa tydlighet bör man ange att en jordbrukares medlemskap i en kooperativ organisation innebär att jordbrukaren åtar sig att leverera hela eller en del av sin produktion av obehandlad mjölk till de villkor som fastställs inom kooperativets stadgar eller reglerna och besluten som baserats därpå; dessa villkor bör inte underkastas en förhandling genom en producentorganisation.
- (16) För att bibehålla en effektiv konkurrens på mejerimarknaden bör denna möjlighet dessutom omfattas av lämpliga gränsvärden uttryckta som en procentandel av unionsproduktionen och produktionen i den medlemsstat som sådana förhandlingar avser. Gränsvärdet uttryckt som en procentandel av den nationella produktionen bör i första hand gälla den volym obehandlad mjölk som produceras i producentmedlemsstaten eller i var och en av producentmedlemsstaterna. Samma gränsvärde uttryckt som en procentandel bör också gälla den volym obehandlad mjölk som levereras till en viss medlemsstat.
- (17) Med tanke på betydelsen av skyddade ursprungsbeteckningar och skyddade geografiska beteckningar inom i synnerhet utsatta landsbygdsregioner och för att säkerställa mervärdet och behålla kvaliteten på framför allt de ostar som skyddas genom sådana beteckningar, samt i samband med det utlöpande systemet med mjölkkvoter, bör medlemsstaterna ha rätt att tillämpa regler som ska reglera utbudet av sådan ost som produceras inom ett fastställt geografiskt område. Reglerna ska omfatta hela produktionen av de berörda ostarna och ska begäras av en branschorganisation, producentorganisation eller grupp i enlighet med definitionen i rådets förordning (EG) nr 510/2006 av den 20 mars 2006 om skydd av geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel⁽¹⁾. En sådan begäran bör stödjas av en stor majoritet av mjölkproducenterna, som ska representera en majoritet av den mjölk som används för den specifika osten och, vid branschorganisationer och grupper, av en stor majoritet av ostproducenterna, som ska representera en stor majoritet av denna ostproduktion. Dessa regler ska dessutom åläggas strikta villkor, i synnerhet för att undvika att skada handeln med produkter på andra marknader och för att skydda minoriteters rättigheter. Medlemsstaterna ska omedelbart offentliggöra och informera kommissionen om de regler som har antagits, säkerställa regelbundna kontroller och upphäva reglerna om de inte följs.
- (18) Regler på unionsnivå har införts för branschorganisationer inom vissa sektorer. Dessa organisationer kan spela en viktig roll för att möjliggöra dialog mellan aktörer i försörjningskedjan och för att främja bästa praxis och insyn på marknaden. Dessa regler bör även tillämpas inom sektorn mjölk och mjölkprodukter, tillsammans med de bestämmelser som förtydligar sådana organisationers ställning enligt konkurrenslagstiftningen, under förutsättning att dessa organisationers verksamhet inte snedvrider konkurrensen eller den inre marknaden eller negativt påverkar funktionen i den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna. Medlemsstaterna bör uppmuntra alla relevanta aktörer att delta i branschorganisationer.
- (19) För att följa utvecklingen på marknaden behöver kommissionen kontinuerlig information om de volymer obehandlad mjölk som levereras. Det behövs därför bestämmelser om att den första köparen regelbundet ska överlämna den typen av uppgifter till medlemsstaterna, och att medlemsstaterna meddelar kommissionen detta.
- (20) Kommissionen behöver även meddelanden från medlemsstaterna vad gäller avtalsförhandlingar, erkännande av producentorganisationer och deras sammanslutningar samt branschorganisationer likväl som deras avtalsförhållanden inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

⁽¹⁾ EUT L 93, 31.3.2006, s. 12.

för att kunna övervaka och analysera tillämpningen av denna förordning framför allt för att förbereda de rapporter som den ska lägga fram för Europaparlamentet och rådet om utvecklingen av mejerimarknaden.

- (21) De åtgärder som fastställs i denna förordning är motiverade med hänsyn till de nuvarande ekonomiska omständigheterna för mejerimarknaden och försörjningskedjans struktur. De bör därför tillämpas under tillräckligt lång tid för att kunna få fullt genomslag. Eftersom de är långtgående bör de emellertid vara tillfälliga och bli föremål för översyn så att man kan undersöka hur de har fungerat och om de bör fortsätta att tillämpas. Detta bör behandlas i två kommissionsrapporter om utvecklingen av mejerimarknaden och framför allt omfatta möjliga incitament för jordbrukarna att ingå gemensamma produktionsavtal; överlämnade senast den 30 juni 2014 och senast den 31 december 2018.
- (22) Ekonomin inom vissa missgynnade regioner i unionen är mycket beroende av mjölkproduktionen. De särskilda förhållandena i dessa regioner medför att man behöver anta övergripande politiska åtgärder för att på ett bättre sätt möta behoven där. I den gemensamma jordbrukspolitiken har man redan planerat specifika åtgärder för dessa missgynnade regioner. Ytterligare politiska åtgärder som fastställs i denna förordning kan bidra till att stärka mjölkproducenternas ställning i sådana regioner. Dessa effekter bör dock utvärderas i ovannämnda rapporter, på grundval av vilka kommissionen, vid behov, bör lägga fram förslag till Europaparlamentet och rådet.
- (23) För att säkerställa en klar definition av mål och ansvar för producentorganisationerna och producentsammanslutningarna i mjölk- och mjölkproduktsektorn bör kommissionen ha befogenhet att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget avseende villkoren för erkännande av gränsöverskridande producentorganisationer och gränsöverskridande producentsammanslutningar, avseende reglerna för att upprätta gränsöverskridande samarbete och villkoren för att ge administrativt stöd till detta samt avseende beräkningen av den mängd obehandlad mjölk som omfattas av förhandlingarna hos en producentorganisation. Det är av särskild vikt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå. Kommissionen bör när den förbereder och utarbetar delegerade akter se till att relevanta handlingar översänds samtidigt till Europaparlamentet och rådet och att detta sker så snabbt som möjligt och på lämpligt sätt.
- (24) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen ges genomförandebefogenheter. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011, om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter ⁽¹⁾, ska följas när det gäller ge-

nomförandebefogenheter rörande villkor för erkännande av producentorganisationer och deras sammanslutningar och branschorganisationer, information från dessa organisationer om vilken mängd obehandlad mjölk som dessa förhandlingar omfattar, den information som ska ges av medlemsstaterna till kommissionen om dessa organisationer, reglerna för reglering av utbud av ost som har skyddad ursprungsbeteckning eller skyddad geografisk beteckning, detaljerade bestämmelser om avtal, beslut och samordnade förfaranden för mjölk och mjölkprodukter, innehåll, utformning och tidpunkt för obligatoriska deklARATIONER inom sektorn och vissa avtalsaspekter rörande jordbrukares leverans av obehandlad mjölk.

- (25) Med tanke på kommissionens befogenheter inom området för unionens konkurrenspolitik och med tanke på dessa akters speciella karaktär bör kommissionen besluta, utan att tillämpa förordning (EU) nr 182/2011 om vissa avtal och samordnade förfaranden inom sektorn mjölk och mjölkprodukter är förenliga med unionens konkurrensregler, samt om en producentorganisation får förhandla för mer än en medlemsstat samt om vissa regler som medlemsstaten har infört för att reglera utbudet av ost med skyddad ursprungsbeteckning eller skyddad geografisk beteckning ska upphävas.
- (26) Förordning (EG) nr 1234/2007 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av förordning (EG) nr 1234/2007

Förordning (EG) nr 1234/2007 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 122 första stycket a ska följande led införas:

”iia) mjölk och mjölkprodukter,”

2. I artikel 123 ska följande punkt läggas till:

”4. Medlemsstaterna får också erkänna branschorganisationer som

a) har formellt begärt att erkännas och är sammansatta av företrädare för ekonomisk verksamhet knuten till produktion av obehandlad mjölk och knutna till minst ett av följande led i försörjningskedjan, nämligen bearbetning av eller handel, inklusive distribution, med produkter från sektorn mjölk och mjölkprodukter,

b) har bildats på initiativ av samtliga eller några av de företrädare som avses i led a,

⁽¹⁾ EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.

c) i en eller flera regioner inom unionen med beaktande av branschorganisationernas medlemmars och konsumenternas intressen genomför en eller flera av nedanstående aktiviteter, dvs.

- i) förbättrar kunskapen om och insynen i produktion och marknad, bland annat genom offentliggörande av statistiska uppgifter om priser, volymer och om giltighetstiden för avtal om leveranser av obehandlad mjölk som har ingåtts, samt genom tillhandahållande av analyser av potentiell framtida marknadsutveckling på regional, nationell och internationell nivå,
- ii) bidrar till en bättre samordning av sättet som produkter från sektorn mjölk och mjölkprodukter släpps ut på marknaden, särskilt genom forskning och marknadsundersökningar,
- iii) främjar konsumtion av och tillhandahåller information om mjölk och mjölkprodukter på både den inre marknaden och externa marknader,
- iv) utforskar potentiella exportmarknader,
- v) utarbetar standardavtal som är förenliga med unionsbestämmelserna för försäljning av obehandlad mjölk till köpare samt för leverans av bearbetade produkter till distributörer och återförsäljare, med hänsyn till behovet av att uppnå rättvisa konkurrensvillkor och undvika en snedvridning av marknaden,
- vi) erbjuder information och utföra den forskning som behövs för att styra produktionen till produkter som bättre motsvarar marknadens behov och konsumenternas smak och förväntningar, särskilt när det gäller produktkvalitet och miljöskydd,
- vii) behåller och utvecklar mejerisektorns produktionspotential genom att bland annat främja innovations- och stödprogram för tillämpad forskning och utveckling (FoU) i syfte att utnyttja mjölkens och mjölkprodukternas fulla potential och kunna skapa mervärdesprodukter som är attraktivare för konsumenterna,
- viii) undersöker på vilket sätt det skulle gå att begränsa användningen av veterinärläkemedel, förbättra hanteringen av andra produktionselement och förbättra såväl livsmedelssäkerheten som djurhälsan,
- ix) utvecklar metoder och medel för att förbättra produktkvaliteten i alla produktions- och marknadsföringsled,
- x) tillvarata potentialen hos ekologiskt jordbruk och skydda och främja sådant jordbruk samt produktionen av produkter med ursprungsbeteckningar, kvalitetsmärknings och geografiska beteckningar, och
- xi) främjar integrerad produktion eller andra miljövänliga produktionsmetoder."

3. I del II avdelning II kapitel II ska följande avsnitt införas:

"Avsnitt IIa

Bestämmelser om producentorganisationer och branschorganisationer inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

Artikel 126a

Erkännande av producentorganisationer och deras sammanslutningar inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

1. Medlemsstaterna ska som producentorganisationer inom sektorn mjölk och mjölkprodukter erkänna alla juridiska personer eller tydligt definierade delar av juridiska personer som har ansökt om ett sådant erkännande, under förutsättning att

- a) de uppfyller villkoren i artikel 122 b och c första stycket,
- b) de i det område där de är verksamma har ett visst antal medlemmar och/eller har den omfattning uttryckt i minsta volym av avsättningsbar produktion som den berörda medlemsstaten föreskriver,
- c) de ger tillräckliga garantier i fråga om verksamhetens genomförande när det gäller varaktighet, effektivitet och koncentration av utbud,
- d) de har stadgar som är i överensstämmelse med leden a, b och c i denna punkt.

2. Medlemsstaterna får efter ansökan erkänna en sammanslutning av producentorganisationer inom sektorn mjölk och mjölkprodukter om den berörda medlemsstaten anser att sammanslutningen effektivt kan bedriva en av de verksamheter som en erkänd producentorganisation bedriver, och att den uppfyller de villkor som fastställs i punkt 1.

3. Medlemsstaterna får besluta att producentorganisationer som på grundval av nationell lagstiftning har erkänts före den 2 april 2012 och som uppfyller de villkor som anges i punkt 1 i denna artikel ska anses vara erkända som producentorganisationer enligt artikel 122 första stycket a iii.

Producentorganisationer som på grundval av nationell lagstiftning har erkänts före den 2 april 2012 men som inte uppfyller de villkor som anges i punkt 1 i denna artikel får fortsätta att bedriva sin verksamhet inom ramen för nationell lagstiftning till och med den 3 oktober 2012.

4. Medlemsstaterna ska

- a) inom fyra månader efter det att en ansökan åtföljd av allt vederbörligt underlag har lämnats in besluta om en producentorganisation ska erkännas; ansökan ska göras i den medlemsstat där organisationen har sitt huvudkontor,

- b) med regelbundna och av dem själva fastställda intervaller kontrollera att erkända producentorganisationer och sammanslutningar av producentorganisationer följer bestämmelserna i detta kapitel,
- c) vid bristande efterlevnad eller oegentligheter när det gäller bestämmelserna i detta kapitel utdöma tillämpliga och av dem själva fastställda sanktioner för sådana organisationer och sammanslutningar, och om nödvändigt, besluta att återkalla erkännandet,
- d) en gång per år, och senast den 31 mars, till kommissionen anmäla varje beslut om beviljande av eller avslag på ansökningar om erkännande eller om återkallande av erkännanden som de har fattat under det föregående kalenderåret.

Artikel 126b

Erkännande av branschorganisationer inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

1. Medlemsstaterna får erkänna branschorganisationer inom sektorn mjölk och mjölkprodukter förutsatt att dessa organisationer

- a) uppfyller de krav som anges i artikel 123.4,
- b) bedriver sin verksamhet i en eller flera regioner inom det berörda territoriet,
- c) motsvarar en väsentlig andel av den ekonomiska verksamhet som avses i artikel 123.4 a,
- d) inte själva producerar, bearbetar eller saluför produkter från sektorn mjölk och mjölkprodukter.

2. Medlemsstaterna får besluta att branschorganisationer som på grundval av nationell lagstiftning har erkänts före den 2 april 2012 och som uppfyller de villkor som anges i punkt 1 i denna artikel ska anses vara erkända som branschorganisationer enligt artikel 123.4.

3. Om medlemsstaterna utnyttjar möjligheten att erkänna en branschorganisation i enlighet med punkt 1 och/eller 2 ska de

- a) inom fyra månader efter det att en ansökan åtföljd av allt vederbörligt underlag har lämnats in besluta om branschorganisationen ska erkännas; ansökan ska göras i den medlemsstat där organisationen har sitt huvudkontor,
- b) med regelbundna och av dem fastställda intervaller kontrollera att erkända branschorganisationer uppfyller villkoren för erkännandet,
- c) vid bristande efterlevnad eller oegentligheter när det gäller bestämmelserna i denna förordning utdöma tillämpliga och av dem själva fastställda sanktioner för sådana organisationer, och om nödvändigt, besluta att återkalla erkännandet,
- d) återkalla erkännandet om
 - i) de krav och villkor för erkännande som anges i denna artikel inte längre uppfylls,

- ii) branschorganisationen deltar i sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som avses i artikel 177a.4, utan att detta påverkar tillämpningen av andra sanktioner som ska utdömas enligt den nationella lagstiftningen,

- iii) branschorganisationen inte fullgör den anmälnings-skyldighet som avses i artikel 177a.2,

- e) en gång per år, och senast den 31 mars, till kommissionen anmäla varje beslut om beviljande av eller avslag på ansökningar om erkännande eller om återkallande av erkännanden som de har fattat under det föregående kalenderåret.

Artikel 126c

Avtalsförhandlingar inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

1. En producentorganisation inom sektorn mjölk och mjölkprodukter som är erkänd enligt artikel 122 får för sina jordbrukarmedlemmars räkning förhandla om avtal om leverans av obehandlad mjölk från en jordbrukare till ett bearbetningsföretag för obehandlad mjölk eller till en mottagare i den mening som avses i artikel 185f.1 andra stycket, för hela eller delar av medlemmarnas samlade produktion.

2. En producentorganisation får föra förhandlingar

- a) oavsett om äganderätten till den obehandlade mjölken överförs från jordbrukarna till producentorganisationen eller ej,

- b) oavsett om det pris som förhandlas fram är detsamma i fråga om den gemensamma produktionen hos samtliga eller hos några av de medlemmar som är jordbrukare,

- c) under förutsättning att den producentorganisationens

- i) volym av obehandlad mjölk som omfattas av sådana förhandlingar inte överstiger 3,5 procent av den sammanlagda produktionen inom unionen,

- ii) volym av obehandlad mjölk som omfattas av sådana förhandlingar och som produceras i en viss medlemsstat inte överstiger 33 procent av den medlemsstatens sammanlagda nationella produktion,

- iii) volym av obehandlad mjölk som omfattas av sådana förhandlingar och som levereras i en viss medlemsstat inte överstiger 33 procent av den medlemsstatens sammanlagda nationella produktion,

- d) under förutsättning att de berörda jordbrukarna inte är medlemmar i någon annan producentorganisation som också förhandlar om sådana avtal för deras räkning; medlemsstaterna får emellertid i vederbörligen motiverade fall bevilja undantag från detta villkor om jordbrukarna har två distinkta produktionsenheter i olika geografiska områden,

e) under förutsättning att en jordbrukares medlemskap i ett kooperativ inte innebär åtaganden om att den obehandlade mjölken ska levereras i enlighet med kooperativets stadgar eller regler och beslut som föreskrivs i eller följer av dessa stadgar, och

f) under förutsättning att producentorganisationen meddelar de behöriga myndigheterna i den medlemsstat eller de medlemsstater där den bedriver sin verksamhet om vilken volym av obehandlad mjölk som omfattas av sådana förhandlingar.

3. Utan hinder av bestämmelserna i punkt 2 c ii och iii kan en producentorganisation föra förhandlingar enligt punkt 1, under förutsättning att denna producentorganisationens volym av obehandlad mjölk som omfattas av förhandlingarna och som produceras eller levereras i en medlemsstat som har en total årsproduktion av obehandlad mjölk på mindre än 500 000 ton inte överstiger 45 procent av den totala nationella produktionen i den medlemsstaten.

4. Vid tillämpningen av denna artikel avses med producentorganisationer även sammanslutningar av sådana producentorganisationer.

5. Vid tillämpningen av punkterna 2 c och 3, ska kommissionen på ett ändamålsenligt sätt offentliggöra storleken på produktionen av obehandlad mjölk i unionen och i medlemsstaterna med hjälp av den mest aktuella information som finns tillgänglig.

6. Genom undantag från punkterna 2 c och 3 får den konkurrensmyndighet som avses i andra stycket i den här punkten, även när de där angivna tröskelvärdena inte överskrids, i enskilda fall besluta att en viss förhandling med producentorganisationen antingen ska återupptas eller inte bör äga rum alls, om myndigheten anser att ett sådant beslut är nödvändigt för att konkurrensen inte ska hindras eller för att allvarlig skada ska undvikas för små och medelstora företag som bearbetar obehandlad mjölk på dess territorium.

För förhandlingar som omfattar mer än en medlemsstat ska det beslut som avses i första stycket antas av kommissionen utan tillämpning av det förfarande som avses i artikel 195.2 eller 196b.2. I andra fall ska det beslutet fattas av den nationella konkurrensmyndigheten i den medlemsstat som förhandlingarna avser.

De beslut som avses i denna punkt ska inte tillämpas tidigare än den dag de anmäls till de berörda företagen.

7. I denna artikel avses med

a) *nationell konkurrensmyndighet*: den myndighet som avses i artikel 5 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av de konkurrensregler som anges i artiklarna 101 och 102 i fördraget (*),

b) *små och medelstora företag*: mikroföretag, små eller medelstora företag enligt kommissionens rekommendation

2003/361/EG av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (**).

8. De medlemsstater där förhandlingarna kring denna artikel äger rum ska informera kommissionen om tillämpningen av punkterna 2 f och 6.

Artikel 126d

Reglering av utbud av ost med skyddad ursprungsbeteckning eller skyddad geografisk beteckning

1. På begäran av en producentorganisation erkänd i enlighet med artikel 122 a första stycket, en branschorganisation erkänd i enlighet med artikel 123.4 eller en grupp som avses i artikel 5.1 i förordning (EG) nr 510/2006 får medlemsstaterna för en begränsad tidsperiod lägga fast bindande regler för reglering av utbud av ost som har skyddad ursprungsbeteckning eller skyddad geografisk beteckning i enlighet med artikel 2.1 a och b i förordning (EG) nr 510/2006.

2. De regler som anges i punkt 1 ska följa bestämmelserna i de villkor som fastställs i punkt 4 och ska även omfattas av en befintlig förhandsöverenskommelse mellan parterna i det geografiska område som anges i artikel 4.2 c i förordning (EG) nr 510/2006. En sådan överenskommelse ska slutas mellan minst två tredjedelar av mjölkproducenterna eller deras företrädare och de ska motsvara minst två tredjedelar av den obehandlade mjölk som används för produktionen av den ost som avses i punkt 1; dessutom ska i tillämpliga fall minst två tredjedelar av producenterna av denna ost motsvara minst två tredjedelar av produktionen av osten inom det geografiska område som avses i artikel 4.2 c i förordning (EG) nr 510/2006.

3. För tillämpningen av punkt 1, angående ost som har skyddad geografisk beteckning, ska den obehandlade mjölkens geografiska ursprungsområde enligt ostens produktspecifikation vara detsamma som det som anges i artikel 4.2 c i förordning (EG) nr 510/2006 för den berörda osten.

4. De regler som avses i punkt 1

a) ska endast avse reglering av utbudet av den berörda produkten och ska syfta till att anpassa utbudet av den berörda osten till efterfrågan,

b) ska endast gälla den berörda produkten,

c) får inte vara bindande i mer än tre år men kan därefter förnyas efter en ny begäran i enlighet med punkt 1,

d) får inte hämma handeln med andra produkter än de som omfattas av reglerna i punkt 1,

e) får inte gälla transaktioner efter den första saluföringen av den berörda osten,

- f) får inte tillåta fastställande av priser, inte heller riktpriiser eller rekommenderade priser,
- g) får inte leda till att en alltför stor andel av den berörda produkten som annars skulle ha varit tillgänglig blockeras,
- h) får inte verka diskriminerande, utgöra ett hinder för nya aktörer på marknaden eller leda till att små producenter påverkas negativt,
- i) ska bidra till att bevara kvaliteten och/eller utvecklingen av den aktuella produkten,
- j) får inte påverka tillämpningen av artikel 126c.

5. De regler som avses i punkt 1 ska offentliggöras i en officiell tidning i den aktuella medlemsstaten.

6. Medlemsstaterna ska utföra kontroller för att säkerställa att de villkor som anges i punkt 4 uppfylls och, om de nationella myndigheterna upptäcker att dessa villkor inte har uppfyllts, ska de regler som har införts enligt punkt 1 upphöra att gälla.

7. Medlemsstaterna ska omedelbart informera kommissionen om de regler som de har antagit enligt punkt 1. Kommissionen ska skicka information om sådana regler till medlemsstaterna.

8. Kommissionen får när som helst anta genomförandeakter som kräver att en medlemsstat ska avskaffa de regler som den har infört enligt punkt 1 om kommissionen anser att dessa regler inte följer bestämmelserna i punkt 4, att de förhindrar eller snedvrider konkurrensen på en stor del av den inre marknaden, att de äventyrar frihandeln eller syftena med artikel 39 i EUF-fördraget. Dessa genomförandeakter ska antas utan att tillämpa det förfarande som avses i artikel 195.2 eller artikel 196b.2.

Artikel 126e

Kommissionens befogenheter i förhållande till producentorganisationer och branschorganisationer inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

1. För att säkerställa en klar definition av producentorganisationernas och producentsammanslutningarnas mål och ansvar inom sektorn mjölk och mjölkprodukter och därmed bidra till att deras åtgärder blir effektiva och utan att onödiga bördor åläggs, ska kommissionen ha rätt att anta delegerade akter i enlighet med artikel 196a, i vilken man fastställer

- a) villkoren för erkännande av gränsöverskridande producentorganisationer och gränsöverskridande producent-sammanslutningar,
- b) reglerna för införande och villkor för administrativt stöd till berörda behöriga myndigheter vid gränsöverskridande samarbete,

- c) ytterligare regler om beräkningen av den volym obehandlad mjölk som förhandlingarna enligt artikel 126c.2 c och 126c.3 ska gälla.

2. Kommissionen får anta genomförandeakter med detaljerade bestämmelser som behövs för

- a) tillämpningen av de villkor för erkännande av producentorganisationer och deras sammanslutningar och branschorganisationer som anges i artiklarna 126a och 126b,
- b) de meddelanden som avses i artikel 126c.2 f,
- c) de meddelanden som medlemsstaterna ska skicka till kommissionen i enlighet med artiklarna 126a.4 d, 126b.3 e, 126c.8 och 126d.7,
- d) de förfaranden som rör administrativt stöd vid gränsöverskridande samarbete.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 196b.2. —

(*) EGT L 1, 4.1.2003, s. 1. Anmärkning: Titeln på förordning (EG) nr 1/2003 har anpassats för att ta hänsyn till omnumreringen av artiklarna i fördraget om upprättande av Europeiska gemenskapen, i enlighet med artikel 5 i Lissabonfördraget. Hänvisningen avsåg ursprungligen artiklarna 81 och 82 i fördraget.

(**) EUT L 124, 20.5.2003, s. 36.”

- 4. I artikel 175 ska orden ”om inte annat följer av artiklarna 176–177 i denna förordning” ersättas med orden ”om inte annat följer av artiklarna 176–177a i denna förordning”.

- 5. Följande artikel ska införas:

”Artikel 177a

Avtal, beslut och samordnade förfaranden inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

1. Artikel 101.1 i EUF-fördraget ska inte tillämpas på erkända branschorganisationers avtal, beslut och samordnade förfaranden vars syfte är att genomföra sådan verksamhet som anges i artikel 123.4 c i denna förordning.

2. Punkt 1 ska endast tillämpas om

- a) avtalen, besluten och de samordnade förfarandena har anmälts till kommissionen, och
- b) kommissionen, inom tre månader efter det att den har mottagit alla uppgifter som krävs, utan att tillämpa det förfarande som avses i artikel 195.2 eller artikel 196b.2 inte har kunnat konstatera att avtalen, besluten och de samordnade förfarandena är oförenliga med unionsbestämmelserna.

3. Avtalen, besluten och de samordnade förfarandena får inte träda i kraft förrän den period som avses i punkt 2 b har löpt ut.

4. Avtal, beslut och samordnade förfaranden ska alltid förklaras vara oförenliga med unionsreglerna om de

- a) kan leda till någon form av uppdelning av marknaderna inom unionen,
- b) kan hindra den gemensamma organisationen av marknaden från att fungera tillfredsställande,
- c) kan medföra en snedvridning av konkurrensen och inte är nödvändig för att uppnå målen för den gemensamma jordbrukspolitik som branschorganisationens verksamhet syftar till,
- d) innebär ett fastställande av priser,
- e) kan leda till diskriminering eller till att konkurrensen åsidosätts för en betydande andel av de aktuella produkterna.

5. Om kommissionen, när den tidsfrist som avses i punkt 2 b har löpt ut, konstaterar att villkoren för tillämpning av punkt 1 inte har uppfyllts ska den utan att tillämpa det förfarande som avses i artikel 195.2 eller artikel 196b.2 fatta beslut om att avtalet, beslutet eller det samordnade förfarandet i fråga ska omfattas av artikel 101.1 i EUF-fördraget.

Kommissionens beslut får tillämpas först från och med dagen för dess anmälan till den berörda branschorganisationen, såvida inte branschorganisationen har lämnat felaktiga uppgifter eller missbrukat det undantag som anges i punkt 1 i den här artikeln.

6. Om fleråriga avtal ingås ska anmälan för det första året gälla även för de därpå följande åren av avtalet. Kommissionen får emellertid när som helst på eget initiativ eller på begäran från en medlemsstat avge ett yttrande om oförenlighet.

7. Kommissionen får anta genomförandeakter med detaljerade bestämmelser om de åtgärder som krävs för en enhetlig tillämpning av denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 196b.2.”

6. Artikel 184 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. före den 31 december 2010 och den 31 december 2012 för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om utvecklingen av marknadssituationen och tillhörande villkor för smidig utfasning av systemet med mjölkkvoter, vid behov åtföljt av lämpliga förslag.”

b) Följande punkt ska läggas till:

”9. senast den 30 juni 2014 och den 31 december 2018 för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport om marknadssituationens utveckling inom sektorn mjölk och mjölkprodukter och särskilt om genomförandet av artikel 122 första stycket a iii, artikel 123.4 och artiklarna 126c, 126d, 177a, 185e

och 185f, med framför allt en bedömning av effekterna för mjölkproducenter och mjölkproduktion i missgynnade regioner, i samband med det övergripande målet att behålla produktionen i dessa regioner och som omfattar möjliga incitament för att uppmuntra jordbrukare att ingå gemensamma produktionsavtal, tillsammans med lämpliga förslag.”

7. Följande artiklar ska införas:

”Artikel 185e

Obligatoriska deklARATIONER inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

Från och med den 1 april 2015 ska den första köparen av obehandlad mjölk till de behöriga nationella myndigheterna deklarerat vilka mängder obehandlad mjölk som har levererats till dem varje månad.

För tillämpningen av denna artikel och artikel 185f avser ”första köpare” ett företag eller en grupp som köper mjölk från producenter

- a) för insamling, förpackning, lagring, kylning eller bearbetning, inbegripet enligt avtal,
- b) för att sälja den till ett eller flera företag som behandlar eller bearbetar mjölk eller andra mjölkprodukter.

Medlemsstater ska meddela kommissionen vilken mängd obehandlad mjölk som avses i första stycket.

Kommissionen kan anta genomförandeakter som fastställer regler om innehållet, formatet och tidpunkten för de förklaringar och åtgärder som rör meddelanden från medlemsstaterna i enlighet med denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 196b.2.

Artikel 185f

Avtalsvillkor inom sektorn mjölk och mjölkprodukter

1. Om en medlemsstat beslutar att varje leverans av obehandlad mjölk på dess territorium från en jordbrukare till ett bearbetningsföretag för obehandlad mjölk ska omfattas av ett skriftligt avtal mellan parterna och/eller beslutar att den första köparen måste lämna ett skriftligt anbud för ett avtal för leverans av obehandlad mjölk till jordbrukare, ska detta avtal och/eller detta anbud för ett avtal uppfylla de villkor som fastställs i punkt 2.

När medlemsstaten beslutar att leveranser av obehandlad mjölk från en jordbrukare till en bearbetare av obehandlad mjölk måste omfattas av ett skriftligt avtal mellan parterna, ska den också besluta om vilket eller vilka steg av leveransen som måste täckas av ett sådant avtal om leveransen av obehandlad mjölk görs via en eller flera mottagare. Med ”mottagare” avses för tillämpningen av denna artikel ett företag som transporterar obehandlad mjölk från en jordbrukare eller från en annan mottagare till ett bearbetningsföretag för obehandlad mjölk eller till en annan mottagare, där äganderätten till den obehandlade mjölken överförs i vart och ett av fallen.

2. Avtalet och/eller anbudet för ett avtal ska
- ingås före leverans,
 - vara skriftligt, och
 - framför allt omfatta
 - det pris som ska betalas för leveransen, vilket ska
 - vara statistiskt och anges i avtalet och/eller
 - beräknas utifrån en kombination av olika faktorer som är fastställda i avtalet, till exempel marknadsindikatorer som återger förändringar av marknadsförhållandena, levererad volym och kvaliteten på eller sammansättningen av den levererade obehandlade mjölken,
 - den volym obehandlad mjölk som får och/eller måste levereras samt tidpunkten för dessa leveranser,
 - avtalets giltighetstid, som får vara antingen tidsbestämt eller tillsvidare med uppsägningsklausuler,
 - uppgifter om betalningsfrister och betalningsförfaranden,
 - villkoren för hämtning eller leverans av obehandlad mjölk, och
 - bestämmelser som är tillämpliga vid force majeure.
3. Genom undantag från punkt 1 ska ett avtal och eller anbud för ett avtal inte krävas när obehandlad mjölk levereras från en jordbrukare till ett kooperativ som jordbrukaren tillhör och kooperativets stadgar eller de bestämmelser och beslut som fastställts i eller inom ramen för dessa stadgar innehåller bestämmelser med liknande effekt som de bestämmelser som anges i punkterna 2a, 2b eller 2c.
4. Alla delar av avtal om leverans av obehandlad mjölk som ingås av jordbrukare, mottagare eller bearbetningsföretag som hanterar obehandlad mjölk, inbegripet de delar som avses i punkt 2 c, ska förhandlas fritt mellan parterna.

Utan hinder av första stycket

- kan en medlemsstat, om den beslutar att i enlighet med punkt 1 i denna artikel göra det obligatoriskt med skriftliga avtal för leverans av obehandlad mjölk, lägga fast en minimiperiod som endast ska gälla för skriftliga avtal mellan en jordbrukare och en första köpare av obehandlad mjölk; en sådan minimiperiod ska vara minst sex månader och ska inte försämra funktionen av den inre marknaden, och/eller
- kan en medlemsstat, om den beslutar att i enlighet med punkt 1 göra det obligatoriskt för den första köparen av obehandlad mjölk att ge jordbrukaren ett skriftligt anbud i enlighet med punkt 1, ange att erbjudandet måste omfatta en minimiperiod för avtalet såsom angetts i nationell lagstiftning i detta syfte. En sådan minimiperiod ska vara minst sex månader och inte försämra funktionen av den inre marknaden.

Det andra stycket ska inte påverka jordbrukarens rätt att avböja en sådan minimiperiod under förutsättning att denne

gör det skriftligen. I sådana fall står det parterna fritt att förhandla om alla delar av avtalet, inklusive de delar som avses i punkt 2 c.

5. De medlemsstater som utnyttjar de möjligheter som anges i denna artikel ska meddela kommissionen om hur de tillämpas.

6. Kommissionen får anta genomförandeakter med åtgärder som krävs för en enhetlig tillämpning av punkt 2 a och b och punkt 3 och åtgärder som rör den information som medlemsstaterna ska ge i enlighet med denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 196b.2.”

8. I del VII kapitel I ska följande artiklar läggas till:

”Artikel 196a

Utövande av delegering

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som fastställs i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 126e.1 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 2 april 2012. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, om inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 126e.1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt, ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

5. En delegerad akt som antas enligt artikel 126e.1 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 196b

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté som ska kallas kommittén för den samlade marknadsordningen inom jordbruket. Denna kommitté är en kommitté i den mening

som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (*).

2. När hänvisning sker till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 iakttas.

(*) EUT L 55, 28.2.2011, s. 13.”

9. I artikel 204 ska följande punkt läggas till:

”7. När det gäller sektorn mjölk och mjölkprodukter ska artiklarna 122 första stycket a iiii, 123.4, 126a, 126b, 126e

och 177a tillämpas från och med den 2 april 2012 till och med den 30 juni 2020 och artiklarna 126c, 126d, 185e och 185f ska tillämpas från och med den 3 oktober 2012 till och med den 30 juni 2020.”

Artikel 2

Ikraftträdande

1. Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Denna förordning ska tillämpas från och med den 2 april 2012.

Emellertid ska artiklarna 126c, 126d, 185e och 185f i förordning (EG) nr 1234/2007, vilka införs genom den här förordningen, tillämpas från och med den 3 oktober 2012.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 14 mars 2012.

På Europaparlamentets vägnar

M. SCHULZ

Ordförande

På rådets vägnar

N. WAMMEN

Ordförande

RÄTTELSER

Rättelse till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet

(Europeiska unionens officiella tidning L 65 av den 11 mars 2011)

1. På sidan 12, bilaga III, "STÖDFÖRKLARINGSFORMULÄR – DEL A", längst ned på sidan, ska det
i stället för: "Härmed intygar jag att de upplysningar som lämnats i detta formulär är riktiga och att jag bara har stött detta föreslagna medborgarinitiativ en gång."
vara: "Härmed intygar jag att de upplysningar som jag har lämnat i detta formulär är riktiga och att jag bara har stött detta föreslagna medborgarinitiativ en gång."
2. På sidan 13, bilaga III, "STÖDFÖRKLARINGSFORMULÄR – DEL A", sista texttrutan, ska det
i stället för:

"Meddelande om behandling av personuppgifter: I enlighet med artikel 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, kommer de personuppgifter som lämnas i detta formulär endast att användas för att kontrollera och intyga antalet giltiga inkomna stödförklaringar för detta föreslagna medborgarinitiativ (se artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet) och, vid behov, vidarebehandlas i samband med administrativa eller rättsliga förfaranden som rör det föreslagna medborgarinitiativet (se artikel 12 i förordning (EU) nr 211/2011). (...)"

vara:

"Meddelande om behandling av personuppgifter: I enlighet med artikel 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, kommer de behöriga myndigheterna endast att få tillgång till de personuppgifter som lämnas i detta formulär för att kontrollera och intyga hur många giltiga stödförklaringar som inkommit för detta föreslagna medborgarinitiativ (se artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet) och, vid behov, vidarebehandlas i samband med administrativa eller rättsliga förfaranden som rör det föreslagna medborgarinitiativet (se artikel 12 i förordning (EU) nr 211/2011). (...)"
3. På sidan 14, bilaga III, "STÖDFÖRKLARINGSFORMULÄR – DEL B", längst ned på sidan, ska det
i stället för: "Härmed intygar jag att de upplysningar som lämnats i detta formulär är riktiga och att jag bara har stött detta föreslagna medborgarinitiativ en gång."
vara: "Härmed intygar jag att de upplysningar som jag har lämnat i detta formulär är riktiga och att jag bara har stött detta föreslagna medborgarinitiativ en gång."
4. På sidan 15, bilaga III, "STÖDFÖRKLARINGSFORMULÄR – DEL B", sista texttrutan, ska det
i stället för:

"Meddelande om behandling av personuppgifter: I enlighet med artikel 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, kommer de personuppgifter som lämnas i detta formulär endast att användas för att kontrollera och intyga antalet giltiga inkomna stödförklaringar för detta föreslagna medborgarinitiativ (se artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet) och, vid behov, vidarebehandlas i samband med administrativa eller rättsliga förfaranden som rör det föreslagna medborgarinitiativet (se artikel 12 i förordning (EU) nr 211/2011). (...)"

vara:

"Meddelande om behandling av personuppgifter: I enlighet med artikel 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, kommer de behöriga myndigheterna endast att få tillgång till de personuppgifter som lämnas i detta formulär för att kontrollera och intyga hur många giltiga stödförklaringar som inkommit för detta föreslagna medborgarinitiativ (se artikel 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet) och, vid behov, vidarebehandlas i samband med administrativa eller rättsliga förfaranden som rör det föreslagna medborgarinitiativet (se artikel 12 i förordning (EU) nr 211/2011). (...)"

5. På sidan 16, bilaga III, "DEL C", andra fältet i tabellen, ska det

- i stället för:* "Danmark — bosatta i Danmark
— del utlandsboende danska medborgare, om de har informerat sina nationella myndigheter om sin bosättningsort"
- vara:* "Danmark — bosatta i Danmark
— utlandsboende danska medborgare, om de har informerat sina nationella myndigheter om sin bosättningsort".
-

PRENUMERATIONSPRISER 2012 (exkl. moms, inkl. frakt och porto)

<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	1 200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, pappersversion + årsutgåva på dvd	22 officiella EU-språk	1 310 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L-serien, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	840 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, månatlig (kumulativ) utgåva på dvd	22 officiella EU-språk	100 euro per år
Tillägg till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i> (S-serien), meddelanden och offentliga kontrakt, dvd, 1 nummer per vecka	flerspråkig: 23 officiella EU-språk	200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , C-serien – allmänna uttagningsprov	Antal språk beroende på uttagningsprov	50 euro per år

Europeiska unionens officiella tidning (EUT) ges ut på EU:s officiella språk, och det går att prenumerera på den i 22 olika språkversioner. Den består av två serier: L (lagstiftning) och C (meddelanden och upplysningar).

Varje språkversion kräver en separat prenumeration.

Enligt rådets förordning (EG) nr 920/2005 som offentliggjordes i EUT L 156 av den 18 juni 2005 är Europeiska unionens institutioner under en övergångsperiod inte skyldiga att avfatta och offentliggöra alla rättsakter på iriska. Den iriska utgåvan av EUT säljs därför separat.

En prenumeration på tillägget till EUT (S-serien: meddelanden och offentliga kontrakt) omfattar en flerspråkig dvd med alla de 23 officiella språkversionerna.

Prenumeranter på EUT kan på begäran få de olika bilagorna till tidningen. När en bilaga ges ut meddelas prenumeranterna detta genom ett "meddelande till läsarna" i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Försäljning och prenumeration

Prenumerationer på olika tidskrifter, såsom *Europeiska unionens officiella tidning*, kan beställas från någon av våra kommersiella distributörer. En lista över dessa finns på följande Internetadress:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sv.htm

Via EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV